

De Tectapho et Eeria.

Nonnus libro Dionysiacorum vicesimo sexto, quo copias Deriadis recenset, Bolinges commemorat eorumque ducem tradit fuisse Tectaphum. Quos Bolinges Nonnus, eosdem Stephanus Byzantius Bolingas nominat. Gens erat indica, cuius Ptolemaeus quoque et Plinius (conf. annotat. Thomae de Pinedo ad Steph. Byz. v. h. v.) mentionem faciunt. Ac Stephanus quidem Byzantius ex Dionysii Bassaricis haec verba attulit: *καὶ τότε Βωλίγγησι μετ' ἀνδράσι Τέκταφος ὄρωτο.* Ex hoc fonte an aliunde Nonnus ea, quae de Tectapho eiusque filia narrat, hauserit, quis pro certo dicat? Quin suo more fabulam exornaverit, vix potest dubitari. Nomen huius ducis graecum esse, Köhler docet (comment. de Dionysiacis Nonni Panopolit. p. 59.). Filiae nomen Graefius e vestigiis depravatae scripturae eruit (vid. annot. crit. ad l. 26. v. 138. et libr. 30. v. 163. 184.) eumque secutus est Koechly. Est autem haec emendatio eo probabilior, quo magis illa consentanea est ingenio poetae, quem eiusmodi argutias venatum esse constat. Praeclare enim Koechly Eeriae nomen ait vim habere prorsus contrariam patris nomini: hoc significari hominem in tenebricoso carcere quasi sepultum, illo mulierem, quae sub divo atque in luce versetur. Ut vero pater insigne quoddam afflictæ fortunæ, ita filia, quae lucem ei attulit, eximiae est pietatis exemplum.

Tectaphus enim cum nescio quid commisisset, quod Deriadis iracundiam accenderet, ab eo in vincula coniectus est. Inclusus in carcere subterraneo inopia cibi confectus esset, nisi filia non multo ante partum enisa precibus ac simulatione custodes adduxisset, ut visendi patris sibi copiam facerent. Intrat mulier carcerem: invenit patrem fame prope enectum eumque, quia aliud ei afferre alimentum non potest, uberibus suis alit. Quae res cum ad regis aures pervenisset, admiratus filiae pietatem patrem e custodia emissum ei reddidit. Inde nomen Eeriae maximis per totam Indiam laudibus celebratur: pater in pristinam dignitatem restitutus principem in gente Bolingarum locum recuperat. Mox bello Bacchum inter et Deriadem exorto Tectaphus in regio exercitu militans fortem se ac strenuum ducem praestitit. Proelio a Deriade cum Bacchi copiis commisso Tectaphus postquam magnam hostium stragem fecit, ipse congressus cum Eurymedonte, Vulcani filio, graviter vulneratur. Prostratus cum iam in eo esset, ut animam efflaret, et acerba commovetur pristinae calamitatis recordatione et mollissimo filiae desiderio, quae quondam ab exitio ipsum defendisset, nunc ab ultima necessitate vindicare non posset. Eeria autem ex alta turri in aciem prospiciens ubi patrem caesum vidit, moenia lamentatione ac plangore complet: flebili voce, quasi pater iam extinctus eam audiat, eius mortem deplorat: Orco quidem praedam eripere sibi non licere: sed posse una cum patre se ad inferos descendere: quod si non con-

tingeret, ut eadem, qua pater interemtus esset, securi caederetur, aliam sibi consciscendae mortis viam patere.

De Eeriae exitu poeta nihil prodidit: sed mulierem tam piam tamque patris amantem non vanas atque inanes voces iactasse, quis est, quin sentiat? Quapropter adduci non possum, ut lacunam hoc loco esse statuam. Mire autem ea, quae Nonnus de Eeriae pietate narrat, cum iis consentiunt, quae Valerius Maximus (l. V. cp. 4. Ext. 1.) de Pero, Cimoniae filia, Hyginus (fab. 254.) de Xanthippe Myconis vel Miconis filia memoriae tradidit. Res Romam quoque translata. Plinius (Nat. hist. l. VII. cp. 36.) narrat, puerperam quandam ignobilem matre supplicii causa carcere inclusa aditum impetrasse, sed a ianitoribus semper excussam, ne quid cibi inferret, alimentum ei uberibus suis praebuisse. Re cognita matris salutem pietati filiae donatam atque in ipsa illius carceris sede Pietati deae templum esse extractum T. Quinctio M. Acilio Coss. A Plinio in ceteris rebus Solinus (cap. I. § 124. seq.) et Festus (de signif. verb. l. XIV.) non discrepant, nisi quod uterque non matrem, sed patrem commemorat filiae uberibus sustentatum. Nec pictores deerant, qui in hoc argumento operam ponerent. Vid. Valer. l. I. Köhler. comment. p. 59. et imprimis Welcker. libr., qui inscribitur »alte Denkmäler.« Tom. IV. p. 62 — 66. Summa huius fabulae exposita annotationes ad aliquot versus adiciam cum criticas, tum eas, quibus voces potissimum dictionesque explicentur: in qua re ita versabor, ut si qui in eiusdem poetae carminibus inveniuntur loci, qui sint ad res locutionesve illustrandas appositae, eos afferam atque componam.

v. 100. Τέκταφος εἰς μῦθον ἦλθεν. Conf. 42, 540. 30, 229. — ἐκηβόλος, homericum epitheton Apollinis, sed et apud Homerum (conf. II. I. 96. 110. XXII. 302.) et apud Nonnum (vid. 4, 96.) vicem nominis proprii obtinet. Eodem epitheto Nonnus ornat 15, 187. Ἰοχέαιρον (conf. Sophocl. in fab. deperdita Μελέαγρος): 16, 8. Ἐρωτα: 30, 307. Bacchum in acie hastam vibrantem: 13, 309. Achaten: 29, 10. Morrheum 26, 98. Egreum (sed vid. Koechly comment. crit. p. 107. ad h. l.) 29, 46. 37, 723. Hymenaeum, Phlegyaee filium. 29, 35. sagittarium quendam, 34, 124. Auroram: ἀλλ' ὅτε... σέλας πέμπουσα... ἐκηβόλος ἀνθροειν ἠώς. conf. Lucret. de rerum nat. l. 143.: lucida tela diei. Tum ἐκηβόλος vocatur II, 376., αἴγλη: ἀπὸ βλεφάρων ἐξέρσεν ἐκηβόλος αἴγλη, fulgorem oculorum poeta dicit: 29, 164. βέλος. Vid. Polyb. XIII. 3.: μήτ' ἀδήλοισ βέλεσι μήτ' ἐκηβόλοισ χρήσασθαι: 28, 137. ὀλοὸς αἱμαλέης ἔερωτος (sanguis intelligitur profusus longaque eiectus). 33, 93. εἰς σκοπὸν ἠκόντιζεν ἐκηβόλος ἰκμάδα (laticem) πέμπων. M. Ev. Io. Φ. 28. δάκτυλα ἐκηβόλα βάλλετε. 37, 229. εἰς κύβον ἐκηβόλα δάκτυλα πάλλων. M. Ev. Io. Γ. 125. δάκτυλα χειρὸς ἀφέντες ἐκηβόλα σήμιβόλα νίκης ἰδοιμεν τίνος ἔσται. Milites enim sorti committunt, cuius futura sit tunica, quam Iesus gestarat. Quae vox idem atque ἐκηβόλος valet, ἑκατηβόλος, reperitur 7, 105.: ἑκατηβ. ὡςπερ Ἀπόλλων et 29, 182. Ἀριστάος καλαύροπα χειρὶ τεινιάσων τυμυφίος Αὐτονόης ἑκατηβόλος.

v. 101 — 3. ὅς ποτε κούρης χεῖλεσι πειναλέοισιν... χεῦματα μαστοῦ. Tectapho, inquit poeta, fame confecto, filia mammae praebuit. πειναλέοις χεῖλεσι. infra V. 114. πειναλέων στομάτων. M. Ev. Io. Ζ. 41. λαῶν πειναλέω Nonnus dixit. Conf. Alcaei Messenii Epigr. 8. λέων ἐπὶ σοῖνῃν χάσμα φέρον χαλεπὸν πειναλέου φάριγγος. Est πειναλέος ieiunus, esuriens. — χεῦματα μαστοῦ πότμου ἀλεξήτῃα, filia enim ut

ne pater fame absumeretur, eum uberibus suis alebat. Inde *μαζός* vocatur *πατροκόμιος*; quae Nonnica vox est nec praeter hunc locum usquam reperitur. *ἀλεξητήρια* simili modo 9, 288. *φάρμακα* dicuntur *ἀλεξητήρια λύσσης*, remedia furoris. Audacius autem translatum est epitheton *δολόεις* ad *μαζόν*: mamma enim mulieri potestatem dedit custodes callide deludendi. v. 110. poeta *εἴματα* dixit *δολόεντα*. Homerus non modo Circe et Calypso *δολοέσσας*, sed etiam *δέσματα*, quibus Vulcanus Martem in adulterio deprehensum irretivit, *δολόεντα* vocat. Nonnus idem epitheton et personis et rebus tribuit, velut 1, 69. Boreae, quod aliquid de venustate Europae mare traiicientis oculis delibavit; 511. Cadmo, insidiis Typhonem circumvenienti, 7, 123. Satyro i. e. personato Iovi, qui in Satyrum conversus Antiopen compressit. 15, 220. Cupidini; 9, 233. Mercurio; 42, 117. Neptuno: *κυανοχαίτης γυναιμακίτων δολόεις πέλε*. adde 119. *δόν δολόεντα*: Neptunus enim ad fallendam Tyro, Salmonei filiam, in formam Enipei se convertit. 34, 23. Hysacus, Morrhei servus, callide animum domini insano amore capti tentans *δολόεις* dicitur. 48, 663. Bacchus, qui fraude virginitatem Aurae violavit: *πόσις δολόεις* vocatur. itemque 568. et 754. *ποτόν δολόεν* est vinum, quo Auram Bacchus inebriavit; 757. *ὑπνος*, somnus, quo consopitae puellae vim ille intulit. 47, 278. *Ἔπνος*, qui Ariadnen oppressit 35, 200. et 224. *Χαλκομέδη*, quae Morrheum ludibrio habet. 33, 361. *γίνεό μοι δολοέσσα φερέσβιος*, calliditate salutem feras. M. Ev. Io. I. 112. *τοῖα φόβῳ δολοέντες ἐπεφθέξαντο τοκῆς*, parentes caeci illius hominis metu commoti callide tergiversabantur. K. 26. *φῶρες ἔσαν δολοέντες*. Tum Nonnus eodem epitheto ornavit 22, 133. *νόον*; 8, 206. *ἔπος*; 31, 228. *μῦθον*; 33, 302. *τύπον* (formam corporis falsam); 17, 112. *ἔερον*, vinum fluvio mixtum, quo Indi ebrii fierent; 16, 281. *γάμον*. M. Ev. Io. Θ. 108. *ὄλεθρον*. — *χεῦμα* apud Homerum semel legitur II. XXIII. 561.: *χεῦμα κασσιτέροιο*, stannum fusum, quo extrema clipei ora circumdata erat. Apud alios scriptores *χεῦμα* sonat fluentum vel quicquid effunditur. Tum recentiores vocabula *χεῦμα* et *χέσιν* ita usurpant, ut copia et congeries, quaecunque est, intelligatur. Vid. Wernick. ad Tryphiod. v. 664. Apud Nonnum *χεῦμα* non modo aquas atque liquores, sed etiam orationis ac verborum flumen significat. 27, 154. *χεῦμα ἄγει Ἰθάσσης*. 30, 212. *Ἄλφειοῦ παρά χεῦματα*. 38, 100. *παρά χεῦμα Ἡριδανοῦ*. Adde 2, 443. 11, 56. 371. 13, 72. 22, 386. 24, 65. 27, 39. 39, 46. M. Ev. Io. A. 101. — 26, 230. *αὐτογόνοισ χεῦμασι*. 33, 212. *διερόν παρά χεῦμα*. 23, 51. *ἀνδροφόνον παρά χεῦμα*. 17, 302. *ἀνδροφόνῳ ῥόῳ καὶ χεῦματι πικρῷ*. 26, 234. *παλιναξία χεῦματα τίκτων Ἰνδός καὶ Νεῖλος*. M. Ev. Io. Γ. 119. *χεῦμασιν ἀεναίσις ποταμοῖο κυμαίνεται ὕδαρ*. 27, 185. *χεῦμα γερφυρώσαντες ποταμοῖο*. 39, 246. *Συελλήντι χεῦματι ἐπεινήχeto κύκλα βοείης*. 44, 8. *Ἄσωπος*, cum Bacchus in Graeciam revertisset, *ἐχόρευε πυρίπνοα χεῦματα σύρων*. 44, 251. *χεῦμασιν Ἄσσυρίοισι καλύπτεται Ἰνδός Ὀρόντης*, filius Hydaspis. 23, 8. *χερσὶν ποταμῆια χεῦματα τέμνων*, natans aliquis. — Tum de fontibus: 2, 71. *χεῦμασι πηγαίωσιν*. 15, 248. *χεῦματι πηγῆς*. de Oceano: 41, 176. *Ἐκεανός πόρς λεχώιον χεῦμα*. 40, 386. *χεῦμασιν Ἐκεανοῖο λελουμένος Ἥλιος*. de diluvio 3, 210. 218. 213. 23, 247. Tum de liquido melle 26, 200. *γλυκὺ χεῦμα μελίσσης*. 44, 137. *γλυκὺ χεῦμα*. 13, 261. *παχὺ χεῦμα μελίσσης*. 13, 259. *νεόφροτα χεῦματα σίμβλων*. — de musto vel vino: 27, 179. *ληναίσις χεῦμασι*. 48, 577. *κολώνη*, percussa Bacchi thyrsο, *αὐτομότην ὕδαρ μέδην χεῦματι πορφύροντι* (conf. Callim. hymn.

in Iov. v. 32.): 47, 81. μελίρρυτα χεύματα. 14, 429. γλυκεράν. 18, 150. ἠδύποτον χεύμα. 17, 127. χεύμα φαρμακόν, quod idem v. 125. ἐπίκλωπος ἰκμάς dicitur. Bacchus enim aquam in vinum mutavit. Conf. 14, 414. 25, 296. 48, 753. — M. Ev. Io. B. 35. εἰς χύσιν αἴθοπος οἴνου χιονέην ἤμειβε φυήν (recte enim φυήν nunc legitur pro vulgata scriptura χροήν. Vid. Wernick. ad Tryph. v. 66.) ἑτερόχροον ὕδωρ χεύματι φρονίσσουσι. Denique de vocibus ac dictis χεύμα usurpatur 23, 283. Ὠκεανὸς ἠόνιας κόσμιοιο κατέκλυσε χεύματι μύσων. — M. Ev. Io. Z. 217. μελίρρυτα. K. 74. σαόφρονα. M. 184. Σεόσσυτα χεύματα μύσων. 189. βιοσσόα χεύματα φωνῆς. 41, 375. Orpheus invenit μυστιπόλοιο Σεηρόρα χεύματα μολπῆς. Male confusa est 20, 333. vox χεύμα cum voce χείμα: quem locum alibi attigimus. Vid. Koechlyi comment. crit. ad h. l. — ἀμέλγετο. ἀμέλγειν vox homerica significat mulgere. Activum reperitur 9, 242. Ἡραίοιο γάλακτος ἀρείονα μαζὸν ἀμέλξας. 46, 248. ὄρεγε μαζὸν ἀμέλγειν eod. libr. 16. Ζεὺς μαζὸν Ἀμαλθεΐης αἰγὸς ἀμέλγων (conf. Callim. h. in Iovem v. 48.): passivum 18, 213. ἀμελγομένων αἰγῶν γλάρος. medium 12, 320. ἀμέλγετο νέκταρ ὀπάρης: at subsequenti versu ποτόν Βακχεῖον ἀμέλξας. Translate 4, 267. γάλα βίβλων ἀμελγόμενος: at M. Ev. Io. T. 195. ἐκ στόματος ζαθέοιο σοφόν γάλα πιστόν ἀμέλγων. — 26, 196. ὄφις mel de arboribus stillans ἀμέλγεται ἄφαρι λαμψῶν 5, 246. ἀπὸ χειλέων ἀκροτάτοιων ἀμέλγεται ἄκρον ἔεσης. Quod si in his locis ἀμέλγειν sugere vel delibare significat, in aliis est trahere seu imbibere, velut 2, 500. ἥλιος ἀτμίδα γαίης φλογεῖται βολαῖς ἀντωπὸν ἀμέλγων. 38, 379. Μῆνη σῆγγουον αἰγλήν ἀμέλγετο. Vulgata est ἀμέργετο, quae verba saepe commutantur. Vide Brunck. ad Apollon. Rhod. Argon. I. 882. et IV. 1144. Northmor. ad Tryphiod. v. 343. — 41, 93. Βερόη πρώτη Ἥλιον νεοφεγγές ἀμελγομένη σέλας αἰγλής. 5, 166. Μῆνη... Ἥελίου γενετῆρος ἀμέλγεται αἰτόγονον πῦρ. 40, 377. Σελήνη ἀμέλγεται (Solis) λοχίης ἀκτῖνος ἀντίτυπον πῦρ. Tryphiod. v. 519. ἀντιτύπους ἀκτῖνας ἐφέλγεται ἥελίοιο. Vide annotat. Wernickii ad h. l. Verbi ἀμέργειν activum nusquam apud Nonnum legitur, sed ubique medium positum est. Valet autem decerpere (conf. Jacobs. ad Agath. Schol. Epigr. 59, 2.). 31, 206. ἀμεργομένη κρόκον. 33, 5. φυταλίην εὐδομον ἀμεργομένη δονακήων. Tum vero, ut latine dicitur somnum carpere, sic Nonnus 18, 208.: ἀμεργομένη γλυκερώτερον ὕπνου ὀπάρης dixit. 7, 141. ὀμιασι ληθαῖον ἀμεργομένη πτερόν ὕπνου. 40, 438. ἀμεργομένοι πτερόν ὕπνου εὐδον ὄμοῦ. adde 48, 622.: quam locutionem Cunaeus non iniuria reprehendit animadv. p. 173.: potuisse enim dici ὕπνον ἀμέργεσθαι, non item πτερόν ὕπνου. Sed unde nata sit haec locutio, apparet. nam Somnus venit tacitus fuscis circumdatus alis (Tibull. Eleg. II. 1, 89.). 22, 137. pro vulgata ὄφθρον ἀμεργομένη Ἥώς Graefius reponi vult ὄφθρον ἐρευρομένη, secutus ea, quae leguntur 3, 57.: ὄφθρον ἀποπτύουσα φάνη... Ἥώς. Graefii coniecturae suffragatus est Koechly: mihi nec vulgata probatur nec Graefii coniectura tam ab omni videtur parte munita, ut recipiendam eam existimem. Nihil tamen ipse afferre possum, quod illa coniectura probabilis sit.

v. 104 — 108. Tectaphum Deriades rex ira accensus vinciri atque in profundam voraginem coniectum fame enecari iussit. σκηπτούχος Δηριάδης. σκηπτούχος sceptrum tenens, epitheton est homericum, quod regibus tribuitur ac plerumque substantivum βασιλεύς ei additum est: nude positum reperitur II. XIV. 93. Apud Nonnum signifi-

cat regem, summum rerum moderatorem, denique eum, qui alicui rei administrandae praeest. M. Ev. Io. Γ. 81. ὑψιμέδων σκηπτοῦχος, Deus O. M. 2, 581. σκηπτοῦχος Ὀλύμπου, Jupiter regnator Olympi. conf. 31, 60. 48, 18. M. Ev. Io. Σ. 162. Iesus σκηπτοῦχος Ἰουδαίων T. 112. κοίρανος Ἑβραίων τελέσω σκηπτοῦχος. 1, 445. Typhon οὐράνιον, inquit, ἀντί Διὸς σκηπτοῦχος ὅτε θρόνον ἠμιοχεύσω. 12, 44. Ὀφίων σκηπτοῦχος appellatur. Hoc loco Deriades σκηπτοῦχος, rex Indorum, dicitur. 30, 21.: καὶ σὺ σκηπτοῦχε. 24, 147. Δηριάδη σκηπτοῦχε. nude autem positum est 21, 238. σκηπτοῦχος, et 45, 246. 26, 18. σκηπτοῦχε. Eodem libro 129.: καὶ ἦν σκηπτοῦχος ἀκούση. 2, 570. ψευδόμενε σκηπτοῦχε. 1, 479. νέος γνήσιος σκηπτοῦχος. 17, 395. ἐσόμενος σκηπτοῦχος Αἰθιοπῶν. 19, 90. Ἀσσυρίων. 8, 93. Ἴστρος εἶν σκηπτοῦχον (Martem) ἀλητεύοντα δεχέσθω. — 39, 153. Ζεὺ σκηπτοῦχε βίου, σκηπτοῦχε κυδοιμοῦ. Hom. II. IV. 84. Ζεὺς, ὅστ' ἀνδρώπων ταμίης πολέμοιο τέτυκται. 27, 253. Apollo τοξοσύνης σκηπτοῦχε. 12, 39. Bacchus σταφυλῆς σκηπτοῦχος. 7, 338. idem νεκταφέης ὀπώρης σκηπτοῦχος. Conf. Pindar. reliqq. pag. 630. ed. Boeckh. 22. — ἄστοργον ἀπειλήν ἔχων, crudelissima quaeque minatus. Eadem locutione usus est Nonnus 14, 318. at 11, 71. ἀπειλήν προηΐαν ἔχων et 35, 243. ἀπειλήν ἀτέλεστον ἔχων dixit. Saepenumero iungit cum hoc vocabulo χέειν vel προχέειν. 20, 310. Βασσαρίδων ἐλατῆσι χέειν ἄσπονδον ἀπειλήν. 37, 209. (218.) 43, 273. πληξίππον ἀπειλήν προχέειν. Wernick. ad Tryphiod. v. 156. recte animadvertit, hoc loco ἀπειλήν idem sonare, quod homericum vocabulum ὁμοκλή. M. Ev. Io. N. 36. χέειν ἠδεῖαν ἀπειλήν, i. e. Petrus suaviter allocutus Christum prohibere conatus est, ne pedes discipuli magister lavaret. 48, 377. παῦσε Τυφραονίης ὑψιμέδωνα κόμπον ἀπειλῆς. conf. M. Ev. Io. O. 162. — 36, 387. Δηριάδης οὐκ ἀπέειπε κόμπον ἀπειλῆς. M. Ev. Io. H. 88. βαρύνημεν ἐμοὶ... ἐγείρετε κόμπον ἀπειλῆς. Manifestum est, insolentiam verborum et iactationem dici. (conf. Hom. II. XX. 83.). Locutioni ἀπειλήν χέειν cognata sunt, 20, 193. ἐργεκυδοίμον ἀρσενα πέμπουσα ἀπειλήν; 36, 139. ἀπειλήν ἐσμαράγησε. 17, 318. ἐρευρομένη ἀπειλῆς μακρῶδες ὄγκον. Ὀγκον ἀπειλῆς Nonnus dixit imitatus Sophoclem. Videsis Ellendt. Lexic. Sophocl. s. h. v. 46, 53. κρούπων δαυμονίης ὑποκάθιον ὄγκον ἀπειλῆς. M. Ev. Io. T. 116.: φοικτόν ὄγκον ἀπειλῆς πεφυλαγμένοι. 32, 257. θεημάχον ὄγκον ἀπειλῆς φεύγων. (conf. ἐπιγρ. I. 44.) 35, 312. πεφύλαξο Διὸς φιλότεκνον ἀπειλήν. 3, 322. πατρώης ἐνέπων τεκνοσσοῶν οἴστρον ἀπειλῆς, Agenor enim Cadmum, nisi Europam investigasset, redire in patriam vetuit. 18, 96. Σταφυλίου σπεύδοντος ἔην ταχυεργὸς ἀπειλή δμωσίν. servi iussa Staphyli non sine comminatione data sedulo exsequebantur: 20, 197. ἦ ῥα Βασσαρίδων τρομέεις ἀπαλόχροα θῆλυν ἀπειλήν; iusto sane audacior est epitheti ἀπαλόχροα transpositio, cui si quis ea, quae collegit G. Iacob (quaestt. epicc. p. 113. sqq.), comparet, levia videantur esse nec quidquam novitatis habere. 42, 207. ἔτρεμι θῆλυν ἀπειλήν. 23, 49. ἀπειλήν κυματόεσσα (fluvii) ἐπαΐσσοσαν δέχρυτο. (conf. Hom. II. XXI. 303. sqq.). 24, 16. Hydaspes, Δηριάδη, inquit, υἱεὶ πιστὰ φέρων ῥοσίων ἐλέλιζον ἀπειλήν. 29, 7. ἄλλον ἐνηεῖη μετανεύμενος, ἄλλον ἀπειλῆ (imitatus est poeta Homerum II. II. 189. et 199.). 30, 43. ἀρταγβεί ἀπειλῆ θάροννέ τινα. 34, 29. διεπτοίησέ τινα ἀπειλῆ. 44, 209. λαδίφρονα παῦσον ἀπειλήν τινα. 48, 390. ἐνόησε θεὰ χλοάοντι προσώπῳ φονίης πληθουσαν Ἀρτεμιν ἀπειλῆς. 44, 225. Εὐμενίδων μάλιστα ἀναστέλλουσι ἀπειλάς, levium scil. virorum. conf. Procl. Lyc. h. in Solem v. 27. — 32, 115. θῆρας εἶς ἀνέκοψεν ἀπειλῆ. 44, 27.

κεκλωμένου βασιλῆος ἀφειδήσαντες ἀπειλῆς... ὠρχήσαντο. 24, 1. ἀπέτραπέ τινος ἀπειλήν. Restat locus male turbatus. 12, 285. εἰ δὲ μεσημβριζούσαν ἄγρις Φαέδοντος ἀπειλήν, (286.) σῆς σταφυλῆς προκέλευδος ἐτησιας ἔρχεται αὖρη, (287.) δίψιον εὐνάζουσα πυρώδους ἀστέρα Μαίρης, (288.) ὅπποτε ξερμαίνει σε ξερχεινέος δρόμος ὠρης, (289.) Σάλλων Σειριόεντι πεπαινομένην δρόσον ἀτμῶ. Cunaeus (animadv. pag. 110.) si, inquit, perferendus est solis aestus, hoc tibi solatio sit, quod uvarum vindemiatio- nem praecedant Etesiae. Quod vero poeta ἄγρις scripserit pro φέρεια, Cunaeus acerb- ius vituperat. Equidem Nonnum discrimen utriusque verbi non ignorasse puto. Locum depravatam esse Graefius, Kochius, Koechly, alii viri docti viderunt. Graefius voluit scribi μεσημβριζούσα ὄ' ἄγρι sive μεσημβριζούσα φλέγει Φαέδοντος ἀπειλή: quorum illud quidem neutiquam probari potest. Kochius in coniectan. Nonnianis locum hoc modo constituit: ἢ δὲ μεσημβριζούσαν ἄγρι Φ. ἀπ., ὅπποτε — ὠρης, Σάλλων — ἀτμῶ, σῆς σταφυλῆς — αὖρη, δίψιον — Μαίρης. Enuntiatum enim relativum ei, ad quod referatur, haud raro apud Nonnum praemitti. Quod etsi vere dictum est, tamen hoc loco dubito an nemini probetur. Koechly praeterea monet, distinguendum esse inter meridianum diei tempus, quo homines illius zonae quieti se dare soleant, et aestivum anni tempus, quo orta Canicula flent Etesiae. Ipse putat locum ita comparatum fuisse: εὔτε μεσημβριζούσιν ἄγρι Φ. ἀπειλή..... ὕγροπόρος δὲ σῆς σταφυλῆς προκέλ. Ἐτησιας ἔρχεται αὖρη.

Haec Koechlyi coniectura munitur quidem iis locis, quibus verbum μεσημβριζέειν apud Nonnum significat meridiatio- ne uti: sed displicet mihi hoc loco pluralis μεσημβριζούσιν. Accedit, quod necesse est statuas, post versum 285. nonnulla intercidisse: denique, quod anni tempus Koechly requirit, id declaratur verbis πυρώδους ἀστέρα Μαίρης: atque aestivo tempore meridianus sol certe est molestissimus. fortasse legen- dum: ὅπποτε ξερμαίνει σε ξερ. δρόμος ὠρης, εὔτε μεσημβριζούσαν ἄγρι (i. e. adducit conf. Hor. l. IV. 12. 13.: adduxere sitim tempora.) Φαέδοντος ἀπειλήν, Σάλλων Σειριόεντι . . . . πεπαινομένην δρόσον ἀτμῶ, (πεπαινομένην pro παῖνομένην dedit Graefius de coniectura) σῆς σταφ. — αὖρη, δίψιον — ἀστέρα Μαίρης. μεσημβριζούσαν Φαέδοντος ἀπειλήν dictum est, ut aliis locis μεσημβριζ. ἡελίου ἱμάσθη. Μεσημβριζέειν enim est meridiari (conf. Anecd. Bekkeri. Strabo l. 15. p. 694. 2i ed. Meinek. Paul. Silent. Ep. 66, 5.). 48, 262. εὔδε μεσημβριζούσα. 25, 269. μεσ. παρὰ πηγῆ. 42, 33. ἀνδρα μεσημβριζόντα cet. 45, 183. μήλα μεσημβριζόντα (conf. Plat. Phaedr. 259. A. Horat. C. l. III. 29, 19. sqq.). 15, 196. μεσημβριζούσα λεχίδος ἄγχι λεαίνης. 48, 335. ἢ δὲ μεσημβριζούσα σέβας φιλοπάρθενον αἰδοῦς ἐν προχοαῖς ἐφύλαξε cet. Graefius offendit in voce μεσημβριζούσα tam nude posita: languet enim, inquit, magnopere: si nihil erat, quod adderetur, melius dixisset ἢ δὲ σαοφρονέουσα. Lacunam subesse, suspicatur Koechly. Vulgata enim est σέλας, quam vocem vir doctus facile de meridiani solis aestu qualicunque modo cum verbo μεσημβριζούσα iungi potuisse arbitratur. At pro σέλας Graefius ex versu 930. σέβας reposuit, quae emendatio cum, ut ipse Koechly fatetur, egregia sit, equidem depravatam scripturam σέλας flocci habeo. Nec μεσημβριζούσα me offendit: poeta dicit, meridiano tempore virginem a venatione requievisse. conf. Ovid. Metam. 111, 363. sqq. Deinde μεσημβριζέειν est meridiem spectans, velut 13, 370. Διὸς Ἀσβύσταο μεσημβριζόντας ἐναύλους. Conf. 3, 291. et Köhler. comment.

p. 39. — 21, 312. Ἡελίου βαλβίδα μεσημβριζουσαν ὀδεύων: Cunaeus explicat: meridionalem plagam (animadv. p. 135.), sed idem miratur, cur poeta βαλβίδα, carceres seu cancellos meridiem dixerit, cum huius curriculi initium in Oriente, meta in Occidente, meridies autem media pars sit. Atque Nonnus aliis sane locis βαλβίδα opponit νύσση, velut 19, 152. 11, 402. 412. 2, 174. 37, 242. et 625. 10, 397. ac translate usurpat M. Ev. Io. Γ. 40. ubi βαλβίς initium seu principium sonat. 38, 326. equi Solis a Phaethonte filio acrius incitati ἀρχαίης ἀέκοντες ὑπὲρ βαλβίδα κελεύθου ἀξονίην παρά νύσσαν ἀλήμιους ἔτρεχον, poeta, nisi fallor, dicit, ultra tritae viae limitem. Ovid. Met. II. 109. tritumque relinquunt Quadriugi spatium nec quo prius ordine currunt. M. Ev. Io. B. 98. ὄν (οἶκον) Σολομῶν ποιήσεν εἰς δολιχὴν βαλβίδα παλινδίνητον ὑφαινων ἐξ καὶ τεσσαράκοντα. . . . ἐν αὐτῶν. Sententia est plana: sed officit perspicuitati nimia moles verborum. Infra poeta dicit τσσατίην μετὰ νύσσαι. Constat autem, βαλβίδα et initium et finem significare, itaque spatium, quod his duabus extremis iisdemque inter se contrariis partibus definiatur. Conf. Agath. Prooem. v. 85. καλλιγέδρον ὑπὲρ βαλβίδα θαλάσσης. Quod si ora meridionalis ἡελίου βαλβίς μεσημβριζουσα vocatur, est ea ora, quam sol ad meridiem versus suo cursu extremam attingit. Verum μεσημβριζέειν non modo est meridionari, sed etiam medium coelum tenere, quod idem apud Apoll. Rhod. Arg. II. 739. μεσημβριάω valet. 38, 345. μή — μεσημβριζόντι δὲ δίφρῳ ἄστατος Ἡριγένεια συνατήσσει Σελήνη i. e. ne meridiano tempore aurora lunae obviam fiat. 7, 297. ὄφρα φαείνη ἄστρα μεσημβριζόντα, ut nocturna sidera meridie appareant. 10, 142. φεύγων Ἡελίοιο μεσημβριζουσαν ἱμάσθλην. i. e. aestum solis meridiani et 29, 301.: ἔτρεμε θερμὸς ὀδίτης αἴθοπος Ἡελίοιο μεσημβριζουσαν ἱμάσθλην. Verum redeamus ad versum 104. ἔχων ἄστοργον ἀπειλήν. est λιτότης, ut latine saepe immitis ponitur pro crudeli. Nam ἄστοργος proprie vocatur is, qui nullo amore erga parentes aut liberos affectus est: tum immitis, crudelis. 43, 370. Athamas dicitur ἄστοργος τοκεύς. conf. 48, 924. ἄστοργοιο τεκούσης. 25, 554.: Saturnus liberos suos devorans ἀστ. παρακοίτης Ρείης. — 31, 278. οἷς ἄστοργος ἐχώσατο Ζεύς. 4, 339. σκορπίος, ἄστοργοιο βοηθός Ἰοχραίρης (conf. Eratosth. καταστερ. 7.). 17, 217. Erembeus, dux Indorum. M. Ev. Io. N. 82. χρυσομανής ἄστοργος ἀνήρ, Iudas. 6, 171. ἄστοργοιο δαίμονος (Junonis) χόλη. 8, 37. φθόνος ἀστ. Tum idem epitheton ad res translatum est, velut. M. Ev. Io. E. 161. ἄστοργοισιν ἐν ἡΐσειν. 48, 751. ἄστοργῳ φάτο φωνῆ.

v. 105. σειρήσι πολυπλέκτοισι πιέζων. Hoc loco πολυπλέκτους σειράς vocat. 37, 25. ἐυπλέκτοιο σειρῆς δεσμῶ. (Conf. Hom. II. XXIII. 115., ubi Hermannus ad h. in Apoll. v. 36. σειράς τε πλεκτάς reponi iubet, et annot. Wernickii ad Tryph. v. 305.). Hom. II. XXIII. 335. ἐυπλέκτω ἐνὶ δίφρῳ. — 21, 37. 45, 272. σειρῆ χαλκείη et 279. χαλκοβαρής. (conf. Hom. II. VIII. 19. χρυσεῖην σειρήν). Eod. libr. v. 131. ἐπιτροχόουσα δὲ σειρῆ (lorum) χερσὶν ἐμειρωΐη Διονύσου. adde 21, 30. 48, 629. Tum Nonnus eandem vocem ad alias res transfert, quae ad ligandum vel adstringendum aliquid adhiberi possunt. velut 45, 144. κισσὸς ἀνήμεν σειρήν αὐτοέλακτον ἐπιπλέξας κυπαρίσσω. 30, 83. πυρσὸς ἀμφὶ πόδα τινὸς πυρίπνοον ἐπλέκε σειρήν. 18, 188. σειρήν ἀμπελόεσσα. 15, 134. δρακοντεῖη σειρῆ. (conf. 36, 175.) 4, 382. ὀλκαίη ἐχιδναίη κάμει σειρῆ. At 37, 5. ἐταργύσαντο θανάοντας ψυχῆς πεμπομένης, ὄσεν ἡλυσε κυκλάδι σειρῆ νύσσαι ἐς ἀρχαίην

Daniel Heinsius diss. p. 187. κυκλ. σειρῆ explicat πάλεν. ad sententiam recte. Sed vox σειρῆ suspecta est Koechlyo, qui scribendum censet μοίρη. De re ipsa vide Köhler. comment. p. 73. — πολύπλεκτος vox rara. Apud Nicandrum Alex. v. 224. δεσμοῖς πολυστρέπτοις legitur. At vetus enarrator ad Eurip. Phoeniss. 314. vocem πολυέλεκτον interpretans usurpat πολύπλεκτον. M. Ev. Io. T. 211. reponendum est πολυπλέκτων ἐλίκων. conf. 38, 258. τανυπλέκτων ἐλίκων πολυκαμπέει δεσμῶ. Vide Wernick. ad Tryphiod. v. 671. p. 488. — 23, 55. Ψύσσα. 5, 247. πολυπλέκτοιο χιτῶνος ἀψίδας. Praeter πολύπλεκτος reperitur apud Nonnum πολυπλεκτής. homericum est εὐπλεκτής, epitheton δόφρου et Ψυσάνων. Nonnus 42, 452. dicit πολυπλεκέεσσι δεσμοῖς, μίτρος scil. — πιέζων. πιέζειν sonat premere, comprimere, constringere. Hom. II. XVI. 510. Glaucus brachium vulneratum manu premebat, ut dolores vulneris paulisper mitigaret. Tum Homerus πιέζειν ἐν δεσμοῖς dicit, i. e. aliquem vinculis constrictum tenere. Nonnus hoc verbo utitur et participio quidem praesentis I, 259. 166. 12, 199. 17, 365. (conf. Hom. IV. 213.) 45, 262. 29, 354., qui locus totus ad imitationem Homeri (Odys. VIII. 270.) compositus est. 25, 187. 43, 110. 46, 152. futuro πείσσω 4, 146. aoristo πείσσας 25, 499. participio praesentis passivi πιεζόμενος 37, 602. 48, 123. 273. — 43, 237., ubi poeta de Proteo in serpentis formam converso loquitur, μεσάτου πιεζόμενοιου κενεῶνος σπεῖραν ἀνηγήρην i. c. compressa seu contracta media corporis parte. In metaphrasi evangelii Ioannei πιέζειν estprehendere H. 111. καί τινες ἐπεσεύοντο πιέζειν Ἰησοῦν παλάμην ἀφειδέειν. adde 123. 168. K. 139. Λ. 237. Σ. 28. At Φ. 16. de piscantibus Iesu discipulis: οὐδὲν ἀλατρώτησι (scriptura enim vulgata defendi potest), δυνήσατο χερσὶ πιέζειν ἑσμός ἅπας itemque v. 60., ubi ἐπίσσετε puto scribendum pro ἐπιάσσετε, quae est vulgata. πιάσας est dorica forma (conf. Theocr. Idyll. 4, 33.), qua scriptores novi testamenti usi sunt, de qua re vid. Alexandr. Buttmani librum, qui inscribitur »Grammatik des Neutest. Sprachgebrauchs« p. 58.

v. 106. δέσμιον εὐρώεντι κατεκλήμισε βερέδρω. εὐρώεια vox homerica significat situ et mucore obsitus, squalidus, tenebricosus. Vid. Ameis. annot. ad Hom. Odys. X. 512. Homerus ἄδου οἰκίαν, δόμον, κέλευσα vocat εὐρώεντα. Nonnus non modo βερέδρω, 36, 105. νερέρω πυλεῶνι, 45, 267. μελάδρω i. e. carceri subterraneo, sed etiam ingentis anguis faucibus, ἀνδρεῶνι, idem epitheton tribuit. — βερέδρον Homerus et Tartarum vocat et speluncam, in qua Scylla habitabat. Pari modo apud Nonnum cum de Orco vel Tartaro, tum de locis depressis ac voraginibus vox βερέδρον usurpatur. 26, 128. et 137. καταχθονίῳ βερέδρω. 30, 129. ὄν (Tectaphum) ποτε δήσας Δηριάδης ἐκρυψεν ἔσω γλαφυροῖο βερέδρου. 9, 102. ζοφόντι βερέδρω Bacchus infans absconditus est (conf. v. 134. Köhler. comment. p. 20.). 34, 231. αἱ δὲ πεδοσκαφέεσσι ἐτυμβεύοντο βερέδροις, φρεῖατος ἐν γυάλοισιν. M. Ev. Io. M. 44. ἀχλύεντι βερέδρω, sepulcrum dicit poeta. Adde Λ. 155. 184. et conf. ib. v. 157. At 4, 55.: τοσσατίους Τιτήνας ἐνεκλήμισε βερέδρω i. e. Tartaro. De sede inferorum atque subterraneis locis 2, 338. χθόνιον βερ. 36, 101. κρηπίδα βερέδρων χθονίων κινήσας (conf. Hom. II. XX. 57. 63.) 45, 282. σκοτίου βερέδρου πυλεῶνας. 30, 159. et M. Ev. Io. B. 104. ἀνόστητον. Θ. 56. ὀμιλήσητε βερέδρω, Orco. 35, 276. καί κεν Ἴπνον ὀμιλήεντι κατεκλήμισε βερέδρω. (Conf. Hom. II. XIV. 258. sqq.) 27, 84. σκήπτρα βερέδρου ἔχέτω, rex sit inferorum. M. Ev. Io. Θ. 49.: νετεροῖοι κατήλυδες ἔστε βερέδρου:

Nonnus verba Evangelii ἐκ τῶν κάτω ἐστὲ parum accurate reddidit. — κατεκλήσσε. De scriptura κατεκλήσσε vid. Wernick. ad Tryphiod. v. 200. confer. tamen Lobeck. ad Phil. Buttmani Gr. Tom II. P. 2. pag. 220. sq. Quod si apud Homerum κλήσσε scribitur, apud Nonnum in Dionysiaticis quidem praeter unum locum 4, 55., ubi in ed. princ. ἐνεκλήσσε legitur, ceteris omnibus locis, qui permulti sunt, litera sibila duplicata est: certe ad eos, quos ego conguessi locos, nulla est scripturae varietas enotata. In metapbrasi Evangelii Ioannei τ. 85. τ. 107. 214. in libris est συνεκλήσαν; hodie tamen his quoque locis συνεκλήσσαν scriptum est. Nec apud Homerum neque apud Nonnum aliud praeter aoristum huius verbi tempus reperitur. Nam quod 2, 310. Ἄρεα δῆσας κοίρανον ὑσμίνης κλήσσομαι ἀντὶ φρονῆος legitur, id dedit Cunaeus (animadv. p. 24.) de coniectura pro vulgata λήσσομαι. Cunaeo suffragatur Koechly, adversatur Kochius in coniectan. p. 168. Formam κλείω prosae orationis propriam Nonnus non aspernatus est. 34, 258. ποίμνης κλειομένης. 48, 793. κλείε φονὴν ὠδίνα πεπαινομένου τοκετοῦ. 26, 132. ὄμματα κατακλείω γενετήρος. Etiam verbum compositum περικλείω extat his locis: 5, 173. περικλείοντα. 28, 244. 37, 262. περικλείων. 23, 27. 35, 93. περικλείοντο. 34, 272. περικλείσει. Alterius autem formae κατεκλήσσε. 6, 209. Ζαγρέος κατεκλήσσε φρονῆας Ταρταρίω πυλεῶν. 9, 102. 35, 276. βερέσσοφ. 13, 308. φαρέσσοφ. — ἐπεκλήσσε. 2, 178. ἐπεκλήσσαν ὄχηα πυλάων. 44, 20. ἐπεκλ. πυλεῶνας ἀμοιβάδας. 5, 212. ἐπεκλήσσε θυγάτρας παστῶ. 38, 300. Ἴππιον αὐχένα ἐπεκλ. λεπάδνωφ. — συνεκλήσσε. 5, 222. παῖδα περισσονῶ παρακολίτη. 48, 309. Ἄρτεμις κεμάδας ζυγίους συνεκλήσσε λεπάδνοια. His igitur locis cum duplex litera sibila sine ulla, quod ego sciam, scripturae varietate compareat necdum res satis sit explorata, apud Nonnum satis erit, in scribenda hac voce consuluisse constantiae.

v. 107. ἄτροφον, αὐχμῶντα, δέμας κεκαφηῶτα λιμῶφ. ἄτροφος victu carens, non enutritus. Hac voce, quae tenuitatem prosae orationis redolet, Nonnus usus est 21, 121. et 48, 733. — αὐχμῶντα. Homericum est αὐχμῆν: apud Lucianum aliosque quosdam recentiores scriptores reperitur αὐχμῶν. Participio praesentis usus est Nonnus etiam 35, 119. οὐ δέχομαι πόσιν αὐχμῶντα κονίη (conf. Hor. l. I. 6, 15. nigrum Merionen pulvere Troico et II. 1, 22. duces non indecoro pulvere sordidos.) 47, 153. χιτῶνα αὐχμῶντα κονίη. 37, 421. αὐχμῶνσαν ἱμάσθλην. Significat autem αὐχμῶν aridum ac macilentum esse, squalere. — κεκαφηῶτα. κεκαφηῶς θυμῶν est locutio homerica: significat animam agens: tum κεκαφηῶς dicitur is, qui exhaustus est sive quem vires defecerunt. Conf. schol. ad Nicandr. Alexiph. v. 444. Opp. Halicut. III. 113. κείται ἐπιτρέψας θανάτῳ κεκαφηῶτα γυῖα. Nonnus 2, 539. καταψύχων κεκαφηῶτα γυῖα. 29, 299. δίψη κεκαφηῶτας Ἰνδοῦς. At 46, 93. τίς αἰνήσει πολίτης ἀνδρα γυναικείη κεκαφηῶτα δημοτήτι, i. e. qui animum despondet. Ut hoc loco λιμῶφ κεκ., ita vers. 113. λιμῶφ χρονίῳ ἐστρεύγετο dictum est. M. Ev. Io. Z. 143. αἴδοπι λιμῶφ οὐποτε πεινήσειεν ἀνήφ cet. — De voce δέμας dixi Melet. part. II. pag. 16. sqq.

v. 108. ἀμιμορον ἡελίοιο καὶ εὐκύκλοιω σελήνης. De sententia conf. Soph. Electr. v. 380. 45, 269. δέσιμιον εὐρώωντι φάλαγγα (scil. Bassaridum) κατεσφρήγισσε μελάσσοφ ... εἰς γλαφυρῶν ... ἀτεροπέος οἶκον ἀνάγκης, ἀμιμορον ἦοῦς. 38, 52. δύσιν φασεσοντίδος αἴγλης ἀμιμορον. Est, ut apud Homerum, non particeps vel orbatus. 15, 360.

εὐνής. 29, 145. πόρων. 19, 39. ἡδέος οἴνου. 7, 10. εὐφροσύνης. — 14, 344. crines soluti sive passi dicuntur βόστρυχα χαίτης καθεμμένα δεσμιῶν ἀμιμορα. 42, 296. ἀμιπελος ἀμιμορος ἄρπης, quae vitis caret falce. 6, 369. ὄρμου ἀμιμορος στόλος λάφνακος. 12, 63. πλόον ὄρμου ἀμιμορον. 1, 433. Jupiter fulmine orbatus cum tonare non posset, ἦν ἐξημίμορος ἀμιμορος ἡχούα. — De sole dixi Melet. part. I. p. 26. sqq.: nunc dicam de luna, quam ait scriptor, cuius verba nomine Orphei ex Proclo descripta leguntur in Orph. reliqq. part. IX., a diis σελήνην, ab hominibus μῆνην appellari. Ab Homero φαεινή vocatur, cuius epitheti vis proxime ad etymon nominis accedit. Nec in Iliade neque in Odyssea usquam dea perhibetur esse: at in hymnis, qui homerici dicuntur, divina natura ei tribuitur. Conf. hymn. XXXI. in qua δία, εὐπλόκαμος, λευκάλευρος, πρόφρων vocatur. Filia est Hyperionis et Euryphaessae: Hesiodo autem auctore Thea mater est σελήνης. hymn. in Mercur. v. 99. nata dicitur Pallante (vid. ad h. l. annot. Ilgen.). Forma Σεληναίη recentior est, ab Arato, Apollonio Rhodio, Manethone, Aristophane, aliis usurpata. Epithetorum, quibus Σελήνης nomen adornatur, magna est apud poetas varietas: ego Nonniana afferam. 28, 230. Ὀλυμπιάς, i. e. coelestis, et πλησιφαής vocatur. πλησιφαής idem sonat, quod homerica vox πλήζουσα. conf. Maxim. περὶ κατ. v. 430. Maneth. pluribus locis. 48, 323. ὡς ὅτε . . . . Σελήνη πλησιφαής ἀνέτελλε πυριτροφέων μέσον ἀστρων, οὐρανίην στίχα πᾶσαν ἀμαλδύνουσα προσώπῳ (conf. Hom. Il. VIII. 553. sqq. Q. Smyrn. I. 37. sqq. Hor. l. I. 12, 46. sqq.) adde 41, 256. — 4, 280. ἀστάτα κύκλα νόησε παλαινόστοιο σελήνης, πῶς τρισσαῖς ἐλάεσσα μετατρόπον εἶδος ἀμείβει, ἀρτιφαής, διχόμητις, ὄλφ στίλβουσα προσώπῳ, cet. Cunaeus animadv. p. 63. hoc loco Nonnum erroris arguit. nam pro διχόμητις dicendum fuisse διχότομος. Ac sane apud Apoll. Rhod. I. 1231. διχόμητις vetus enarrator explicat ἡ πανσέληνος. Nec minus peccasse Nonnum ait Cunaeus contra significationem vocis ἀμφοφαής: sonare enim eam idem, quod πλησιφαής. hoc crimine poetam Marcelli emendatio ἀρτιφαής liberavit. Σελήνη porro vocatur 41, 342. εὐτροχάλος. 26, 109. εὐκύκλος. 25, 393. τροχόεσσα propter formam globosam seu rotundam. 2, 189. νύχιοι λαμπτήρες ἀκοιμητοιο Σελήνης σελάγζον; inde 1, 175. turbato ordine rerum ἡματίη ἡελίῳ σελάγζε συναντέλλουσα Σελήνη. hoc loco ἡματίη: at 25, 101. ὑπὲρ δυτικοῦ δὲ κόλπου ἐσπερίη Περοσηά . . . εἶδε Σελήνη (Περοσηά emendarunt Rhodom. et Canter., quos secuti sunt Graefius et Koechly): 44, 221. γαῖα φυτῶν ὠδίνα πεπαίνει μαρμαρυγὴν δροσόεσσαν ἀκοιμητοιο (nocturnae sive vigilis) Σελήνης δεχνημένη. Plurimum enim ad fertilitatem segetum lunam conferre constat. Virgil. Georg. III. 336.: et saltus reficit iam roscida luna. Vid. Voss. annot. ad h. l. Quamobrem luna dea γόνιμος habebatur. 38, 150. Ελλείδουια Σελήνη μαρμαρυγὴν πέμπουσα σελασφόρου. Confer. Hor. C. Secul. 13. seqq. ad eumque locum interpret. — 40, 376. μαῖα σοφῆς ὠδίνος, ἀμῆτορος εἰκόνα Μῆνης ὠδίνεις τριέλκτον, ὅτε δροσόεσσα Σελήνη σῆς λοχίης ἀκτίνος ἀμέλγεται ἀντίτυπον πῦρ, ταυρείην ἐπίκυρτον ἀολλίζουσα κεραίην. Confer. 5, 164. et Merrick. ad Tryphiod. v. 32. et v. 519. Itaque eo, quem modo exscripsimus, loco Luna, filia solis nulla matre prognata, accipere lumen a sole et orbem suum per triplices vices explere dicitur. Σελήνη porro vocatur 1, 331. 48, 668. βοῶν ἐλάττωα. 47, 283. αἰγλήεσσα β. ἐλ. Inde 1, 97. ἡ ὄα Σελήνη ἀζυγα ταῦρον ἔχουσα μετ' αἰζέρα πόντου ὀδεύει. 222. βόες αἰγλήεντες ἐμυκῆσαντο Σελήνης.

adde 2, 284. Sed etiam de hac re varie traditur. hymn. hom. XXI. 6. Luna πάλους ἐμαίχενας αἰγλήεντας currui suo iungit. 23, 309. ταυροφυῆς κερόεσσα βοῶν ἐλάτεια vocatur. (conf. Orph. h. IX. 2. ταυροκέρας). 5, 163 λίπον, ὃς εὐκεραῖο Σεαίνης λειπομένης (i. e. decrescente luna) μινύθει. Conf. Plin. Nat. hist. l. XXXVII., cp. 67. 1, 196. κεραιῆς Ἰνδαλμια Σελήνης (vid. Mosch. Id. II. 90.). 17, 240. μίμημα βοώπιδος εἶχε Σελήνης. Bacchus enim et ipse cornutus erat. 32, 95. βοώπιδος ὄμμα Σελήνης. — Est eadem ἡερόφοιτος vel, ut Orph. hymn. IX. 2. dicit, ἡεροφοῖτις. 36, 346. ἡερόφοιτον, ὁμοῖον ἀζυγι ταύρω... Σελήνην, quam Brachmanes incantationibus de caelo deducebant: quod idem Thessalae magae feruntur fecisse. — χιονέη appellatur 22, 158. Conf. 4, 135. Hom. Odys. 4, 45. hymn. hom. in Venerem v. 89. Musaeus Hero et Leand. 56 — 58. Ovid. Metam. XIV. 367.: niveae vultum — lunae. — 33, 44. δυσάμερος. quo epitheto significatur, Lunam amore ac desiderio Endymionis arsisse. Is amor multis locis a Nonno commemoratur. 1, 332. 2, 325. 4, 223. 5, 517. 7, 239. 11, 392. 13, 556. 33, 35. 41, 379. 42, 244. 47, 284. 48, 583. 668. Vid. Naeckii comment. ad ind. schol. a. 1835. p. VI. — VIII., qui docet, primam Sappho fuisse, quae hanc fabulam celebraverit. — τριφυῆς Luna nominatur 6, 236.: τριφυῆς κυκλοῦτο Σελήνη, est dea triformis. Conf. interpret. ad Horat. C. 111. 22, 4. — Altera forma Σεληναίη ductum est ab adiectivo σεληναῖος, quod legitur 2, 405. σεληναίῳ παρὰ δίφρῳ. 17, 236. ταυροφυῆ τύπον εἶχε σεληναῖο μετώπου. At hoc loco Koechly ταυροκράοιο μετώπου legendum monet. Vid. eius comment. crit. p. 73. Σεληναίη substantivum reperitur 33, 35. 44, 171. — Σελήνη vocabulum est fere poeticum, μήνη, ut ita dicam, prosarium, nec tamen spreum a poetis. Apud Nonnum invenitur his locis. 37, 107. εἰκόνα μήνης. 11, 188. 38, 51. 44, 190. 254. κυκλάς μήνη. 40, 376. ἀμήτωρ dicitur. Est dea 44, 217. ταυρώπις. 253. δαίμων χρυσήνιος, quam Pindar. Olymp. 111, 21. χρυσάρματος vocat. — 5, 70. γλαυκῶπις, de quo epitheto vide Merrick. ad Tryph. v. 514. — 13, 369. τιχομένης ναίοντες ἐδέσλια γείτονα Μήνης i. e. ad Tritonida paludem. Vid. Köhler. comment. p. 38. et Graefii atque Koechlyi annot. ad h. loc. Nonnus ipse lucem huic loco affert 5, 71.: ὅτι καὶ αὐτὴ ταυροφυῆς κερόεσσα βοῶν ἐλάτεια Σελήνη τρίπλοον εἶδος ἔχουσα πέλει Τριτωνίε Ἀθήνη. Conf. Creuzer. libr., qui inscribitur »Symbolik und Mythologie cet.« Tom II. p. 642. Denique 44, 228. εἰμὶ δὲ Μήνη Βακχιάς, ὅτι μιανίης μισδὲ καὶ λύσσαν ἐγείρω (quod reposuerunt pro vulgata ἀγείρω Schrader (annot. ad Musaeum p. 53.) et Graefius. De re vid. Creuzer. libro supra commemorato p. 170. et annot. 221. 222. Köhler. comment. p. 85. 6, 245. in ed. princ. est μήτηρ. Ad tollendum scripturae vitium Falkenb. de coniectura dedit μήτηρ, Scaliger Μήνη. At Koechly Arati phaen. v. 235. comparans reposuit ἐλακῶδες μορφήν. Recte: nec usquam apud Nonnum epitheton ἐλακῶδες voci Μήνη adiicitur. Iam vero omnia fere nomina ac numina Lunae complectitur poeta 44, 191., cum dicit: ὦ τέκος Ἡελίοιο, πολύστροφε, παντρός Μήνη, ἄρματος ἀργυρέοιο κυβερνήτεια Σελήνη, εἰ σὺ πέλεις Ἐκάτη πολυάνυμος, ἐννεχίῃ δὲ πυρσοφόρῳ παλάμη δονέεις Σιασάδεα πεύκην, ἔρχοο νυκτιπόλος σκυλακοτρόφος... Ἄρτεμις εἰ σὺ πέλεις ἐλαφηβόλος... εἰ δὲ σὺ Περσεφόνεια νεκυσσοός cet. Conf. Orph. hymn. IX. et imprimis Lobeck. Aglaophem. I. p. 79. De epitheto εὐκύκλος dixi Melet. part. IV. pag. 15. sqq.

v. 109. καὶ χθονίῳ κεκάλυπτο βυθῷ πεπεδημένος ἀνήρ. βυθός est mare profun-

dum 1, 106.: βυζοῦ (vel ut Koechly legi mavult βυζῶν) μετὰ κῦμα. 3, 290. βυζοῦ ναε-
 τήρα, Neptunum. 18, 258. βυζόν ἄλμης. Adde 20, 382. 21, 245. 36, 459. 43, 88. 130.
 45, 166. ἐπιγρ. I. 20. — tum altitudo fluminis: 10, 147. 23, 50. — 48, 941. βυζόν ἰλυόεντα
 ποταμοῖο. 19, 289., postquam Silenus in flumen mutatus est (vid. Köhler. comment. p. 29.
 et p. 47.) βυζός ἰχθυόεις ψαμάσψ κοιλαίνεται γαστήρ. dein puteus M. Ev. Io. Δ. 51. ibid.
 v. 67. translate dictum: νοεροῖο βυζοῦ ὕδωρ. — χζόνιος est infernus, velut 36, 98. 44,
 258. Ζεὺς χζόνιος (Hesiod. ἐργ. καὶ ἤμ. v. 467.) i. e. Pluto. 36, 101. χζονίων κρηπίδα
 βερέδρων. M. Ev. Io. Φ. 79. χζονίους κευθμῶνας εἴσας i. e. ἐγεροθεῖς ἐκ νεκρῶν. Tum
 significat terrester: 27, 93. ὄφρα κεν εἴην, inquit Deriades, Ζεὺς χζόνιος. Plerumque
 χζόνιος opponitur caelesti, immortalī. Conf. M. Ev. Io. Δ. 22. 53. 62. 69. — τ. 38.
 χζονίων ἀπὸ κόλπων ἔπη οὐρανίην ἐπὶ πέσαι (conf. 47, 16.). Σ. 168. οὐ χζονίη τε-
 λέθει ἐμὴ αὐλή. 29, 56. ἐκ χζονίου τοκήος, oppon. Iovi 8, 132. γυνή. conf. 8, 54.
 172. 301. 46, 36. 44, 169. — 48, 226. οὐ μεδέπεις χζόνιον γένος. 13, 155. Κοιρήτων
 προτέρων χζόνιον γένος (conf. Köhler. comment. p. 46.). 27, 89. χζόνιοι Κύκλωπες.
 20, 88. Σατύρων χζόνιον γένος. M. Ev. Io. Κ. 124. χζονίων ἀνδρῶν. 29, 32. χζονίης
 ἀπὸ φύτλης. M. Ev. Io. Γ. 32. χζονίη γαστήρ. Adde 4, 297. 17, 76. 8, 317. χζό-
 νιοι λαμπτήρες, quibus opposita sunt fulmina. conf. 48, 65. 69. 28, 175. — 5, 87.
 Cadmus conditor Thebarum ἀσκήσας χζόνιον τύπον, ἴσον Ὀλύμπω: quot enim planetae,
 tot portae huius urbis. 44, 152. χζόνιον σέλας. 2, 666. χζονίου δειπνοῖο θεοῦς ἔχε
 δαιτυμιονήας. 75. χζονίαν βελέμνων. itemque 25, 358. — 44, 156. χζόνιον δόρυ. opp.
 δύσψ. 39, 60. χζόνιος δώρηξ. 14, 437. νέκταρ Ὀλύμπου ἀναβλύξουσι... χζονίαις.
 κυπέλλοις. 31, 42. Ἄρης χζονίῳ πεπεδημένος ἀκλεί δεσμῷ. 22, 333. χζονίῳ σφήκωσεν
 δεσμῷ. 31, 36. χζονίαις παλάμησι, humanis manibus. 44, 230. οὐ χζονίην σέθεν ὕβρον
 ἐγὼ νήποινον εἴσω, iniurias a mortali illatas ulciscar. Praeterea χζόνιος opponitur ma-
 rino, velut 26, 275. χζόνιος τόκος τόκῳ ἄλμης. 40, 346. χζονίη δρεπάνη βυδίη τριαίνη.
 — 20, 381. βούπληξ χζόνιος, quo pisces capi non possunt. 34, 239. μέσση καὶ χζονίου
 θανάτοιο καὶ ὕδατόεντος ὀλέθρου, Bacchae in puteum coniectae anceps exitium imminabat
 et ab aqua et a limo. Mire dictum est M. Ev. Io. I. 27. χζονίῳ κενεῶν πεφυρμένον
 ἀφρόν ἐλίσσω, i. e. humi spumam pulvere mixtum volvens. — De καλύπτω dictum
 est Melet. part. IV. p. 11. sqq. — πεπεδημένος vox homerica πεδᾶν sonat vincire, co-
 hibere, impedire; tum vero etiam cogere aliquem, ut aliquid faciat agatve.
 apud Nonnum πεδᾶν est, vincire, et proprie et translate dicitur. 34, 205. ἀλυκτο-
 πέδαις τινὰ πεδήσας pari modo 35, 293. ἀλυκτοπ. πεδήσω. 48, 523. εἰ μὴ μιν βαρυ-
 δέσμιον ἀλυκτ. πεδήση. conf. 23, 39. 15, 134. 45, 264. at 21, 319. pro πεπεδημένον
 Marcell. reposuit πεπερημένον. vid. ἐπιγρ. I. 23. atque conf. 3, 369. M. Ev. Io. Σ. 113.
 χεῖρας ὀπισθοτόνῳ πεπεδηκότα δίξυγι δεσμῷ Ἰησοῦν προέηκεν. haec equidem non in-
 telligo. fortasse legendum: χεῖρας ὀπισθοτόνῳ πεπεδημένον ἀκλεί δεσμῷ. — 36, 360.
 ἔσφιγγεν... κορύμβω ἀμφιπεριπλέγδην πεπεδημένον. 21, 123. πολυγνάμπτους πετήλοισ
 ἀμφιπαγῆς πεπέδητο. Translate ponitur πεδᾶν 31, 194. Ἴρις Ἴπνον ἤτεν, ἵνα Κρονίωνα
 πεδήση ὑπνώειν (de constructione conf. Hom. II. XXII. 5.). 17: 1. πεπεδημένον ὕπνω
 (conf. Wernick. ad Tryph. v. 29.). 33, 135. ἠδέι κροτῷ πεπεδ. 34, 249. ἠδέι κέντροψ.
 M. Ev. Io. Δ. 212. E. 16. νούσῳ πεπεδημένα γούνατα. Λ. 23. νουσαλέψ δεσμῷ πεπεδ.
 Τ. 102. ἔργα βίου σφαλεροῖο μένει πεπεδημένα δεσμῷ. Denique 42, 197. (139.) φόβῳ

πεπέδητο. de quo plusquamperfecti usu vide Lehrs. quaestt. epicc. p. 292. Scaligerum secutus scripsit Graefius πεπέδησο, quod Lehrsius veretur, ut defendi possit. Erant autem haec verba inserta orationi Panos: hodie transpositis versibus πεπέδητο legitur. Offendo tamen in hac subita Bacchi compellatione. Quod si dictum esset ἀλλά φόβος σε πέδησε, posset hic versus pristinum locum tenere.

v. 110. οὐ ποτόν, οὐτίνα δαῖτα φέρων, οὐ φῶτα δοκεύων. M. Ev. Io. Δ. 152. ἄλλην δαῖτα φέρω βιοτήσιον i. c. βρώσιν ἔχω φαγεῖν: utroque loco φέρων parum commode dictum est. δαῖτα i. e. cibum conf. 10, 222. 20, 248. 25, 442. δοκεύων. apud Homerum est δοκεύειν circumspicere quomodo aliquem aut aggrediariis aut effugias. Apud Nonnum aliosque scriptores eosque recentiores significat δοκεύειν observare, speculari, videre. (conf. Herm. ad Orph. Argon. v. 894.). 1, 185. ἀντολίην ἐδόκευεν. 44, 189. ἀφεργία νύκτα δοκεύων. 5, 423. κεφαλήν ἐλάφοιο δοκεύεις. 42, 133. πελέην ἐδόκευε. 6, 99. δράκοντα παραντέλλοντα δοκεύω. 11, 320. στενάχοντα. 7, 29. δόκευε ἄλγεα κόσμου, i. e. respice. Conf. 44, 214. Ζεῦ ἄνα καὶ σὺ δόκευε ἀνδρὸς ἀπειλήν. 20, 252. εἰς ἡέρα λοζὰ δοκεύων. 37, 298. ἐντροπαλιζομένοις βλεφάροις ἐλατῆρα δοκεύων. M. Ev. Io. Φ. 70. ἀντιποῖς βλεφάροις τιὰ δοκεύων. Σ. 184. οὐδὲν αἴτιον δοκεύων. 1. 132. ἴσταμαι ἄρτι δοκεύων, caecus dicit reddito visu oculorum. 42, 326. ἀντίτυπον ἔργον ὅπερ τελεῖε τις ἐν ἡματι νυκτὶ δοκεύει, per quietem videtur sibi videre i. e. somnia nocturna eorum, quae quis die tractat, solent similia esse. Conf. omnino 1, 520. 2, 51. 5, 295. 7, 88. 8, 344. 477. 11, 150. 231. 12, 324. 15, 45. 228. 235. 16, 188. 17, 58. 20, 79. 25, 424. 27, 96. 29, 104. 31, 249. 34, 313. 35, 265. 40, 45. 42, 279. 46, 203. 47, 155. 285. 730. 48, 148. M. Ev. Io. I. 44. K. 23. M. 180. ἐπιγρ. I. 11. et 48. —

v. 111. seqq. ἀλλὰ πεδοσκαφέων λαγόνων ὑπὸ κοιλάδι πέτρῃ κεῖτο δυηπαζέων. Πεδοσκαφῆς significat et terram effodiens, velut 4, 255. 47, 237. πεδοσκαφέεσσι μακέλλαις et in terram defossus: inde locus depressus vel subterraneus πεδοσκαφῆς dicitur. 30, 145. Tectaphus πεδοσκαφέος μελάσθρου κακότητα ἔστυε. 34, 231. βερέθροις πεδοσκαφέεσσι. 47, 433. Minotaurus πεδοσκαφέος Λαβυρίνθου ναετήρ. 36, 442. κευσμῶνι πεδοσκαφέος κενεάνος, adde 37, 97. M. Ev. Io. Δ. 18. — λαγόνες. huius vocabuli vim et significationem egregie explicavit Naeckius (Ind. schol. hibern. 1836. p. 5.). Plerumque Nonnus plurali numero usus est. Significat ilia vel gremium, tum viscera ac profunditatem aeris, maris, terrae. Atque ilia vel latus sonat 22, 29. λαγόνας δῆσάτο κροτῶ. 14, 167. πορφυρέην λαγόνεσσι συνήρμοσσε μίτρον. conf. 1, 276. 6, 38. 8, 119. 129. 14, 246. 20, 106. 44, 157. 48, 374. M. Ev. Io. N. 20. 37, 359. τρεῖς μιν ὑπὲρ θαπέδοιο πέλον (sic recte Koechly scripturam vulg. μένον emendavit) πεπτηότες ἴπποι, ὅς μιν ὑπὲρ λαγόνων, ὃ δὲ γαστέρος cet. conf. 22, 329. — 40, 318. de Tyro urbe: τριχθαδίας λαγόνεσσι μίαν μετρώσατο μίτρον: tetigi hunc locum Melet. part. IV. 11.: nec tamen mea horum verborum interpretatio Koechlyo probata est. is collato versu 352. pro μίτρον repositum vult γαίη. Est enim, inquit, sententia haecce: urbs mari tribus lateribus coniuncta unum latus cum terra copulat. Equidem putavi mare cingulum dici, tribus commune lateribus. — 37, 108. λίθος ἀντιτύποις λαγόνεσσι ἐνέξοος: λαγόνες latera sunt. De toto hoc loco compares Hom. II. XXIII. 262. Deinde uterum maternum vel gremium vel etiam viscera sonat. velut M. Ev. Io. I. 14. 96. μητέρος ἐκ

λαγόνων. conf. 21, 222. — 26, 292. οὐδ' ἐκ λαγόνων ἀτηκόντιζε γενέσθην. 25, 559. ἐν λαγόνεσσι (Saturni scil.) λίπον — αἰείων. Res est omnibus cognita. 20, 141. Βότριν, inquit Pithus in dolium mutatus, καὶ Στάφυλον ἐμίαιε λαγόνεσσιν αἰείων. 13, 103. Orionem λαγῶν γαίης μαιώσατο. Marcellus pro γαίης legendum censet βύρσης εἴque suffragatus est Koechly. Namque Palaephatus aut Euphorion potius (vid. Meineck. Analect. Alexandr. p. 133.) tradit, τὴν τοῦ ἱεροουργηθέντος βοός βύρσαν fuisse. At iidem dii, qui feruntur hanc pellem ad rem peragendam adhibuisse, Hyrieum iusserunt eandem pellem κατὰ γῆν κρούσαι καὶ μετὰ δέκα μῆνας ἀνελέσθαι. Ovid. Fast. V. 533.: tum superiniecta texere madentia (terga iuveni) terra: iamque decem menses cet. 48, 400. Ὄριων κεῖται νέκυς μητρός ἔσω λαγόνων. M. Ev. Io. M. 133. ἐκ χροόνων λαγόνων ἐψηόμενος εἰς πόλον ἐλθών. conf. 2, 390. πολλὴ δὲ λαγῶν ἐβόηγνυτο γαίης. M. Ev. Io. Δ. 62. ἐκ λαγόνων χροόνων. 4, 259. 39, 151. βυζίων λαγόνων οἶσμα. M. Ev. Io. Φ. 60. ἐκ λαγόνων ἄλμης. Δ. 74. de puteo. ἐκ βυζίων λαγόνων ἀρτέειν βεβημένον ὕδωρ. — Κοιλάδι πέτρῃ. Homerus κοιλὴν πέτρην dicit, velut II. XXI. 495. Κοιλὰς est recentiorum scriptorum. vide Wernick. ad Tryph. v. 194. et 590. Epitheton κοιλὰς adiunctum nomini πέτρῃ reperitur apud Nonnum 1, 515. 12, 349. 15, 195. 32, 243. 37, 394. 48, 626. — 5, 522. κοιλάδι γαίῃ poeta dixit, i. e. sepulcro. 3, 212. Deucalionis λάονας, 6, 86. κίστη vocatur κοιλὰς. Quod si 4, 291. φωνή dicitur κοιλὰς, epitheton suspectum est. Koechly ex versu 307. coniecit *φυνάδι*. id sane planum: malim tamen *φουβάδι φωνῆ* scriptum. — Participium *δυηπαδέων* hoc uno loco reperitur. *δυηπαδέης* autem 7, 9. *δυηπαδέων γένος ἀνδρῶν*. *δυηπαδέης* poeta dicit, quos eosdem homines *δειλοῦς* vocat. Conf. Opp. Halieut. II. 436. *σπογγοτόμοι δυηπαδέες*. 41, 411. 48, 787. 815. *τοκετός* dicitur *δυηπαδέης*.

v. 112 sqq. *χροόνιψ* δ' ἐστρεύγετο λιμῶ. — *ἄσσμα τιταίνων*. *χροόνιος* vox a poetis magis, quam ab aliis scriptoribus usurpata sonat et id, quod multo post evenit, et diuturnum. Conf. Hom. Odyss. XVII. 112. Thucyd. I. cp. 12. et 141. Etiam apud Nonnum utraque est huic voci significatio. conf. 10, 49. 40, 96. 38, 44. M. Ev. Io. E. 15. H. 94. 19, 230. M. Ev. Io. Θ. 93. — 7, 286. *ἐννεπε Νύξ χροόνιη* sic scripturam vulgatam *φονή* Cunaeus (animadvv. pag. 97.) emendavit. Gravatur, inquit, solis lucem: noctem iam velit esse ac tenebras. est autem *χροόνιη*, quae tarde ac cunctanter advenit. — *ἐστρεύγετο*. homerica voce *στρεύγεσθαι* etiam Apollon. Rhod. Callimachus alii usi sunt. Vide Ruhnken. epist. crit. II. p. 258. Significat paulatim tabescere et absumi. Apud Nonnum hoc verbum reperitur et hoc loco et 33, 281. — *ὀλιγοδρανές ἄσσμα τιταίνων* dictum, ut 35, 271. et 28, 216. *ἀδρανές ἄσσμα τιταίνων*. Imitatus est poeta Homerum. Conf. Koechly ad Q. Smyrn. III. 343. XI. 384. Boeckh. ad Pind. Nem. X. 73. Apud Homerum *ἄσσμα* est anhelitus. Conf. II. XV. 10. 241. XVI. 109. Idem significat apud Apollon. Rhod. Argon. I. 1256. et Aeschyl. Pers. 476. Tum est omnino *προή*, aura vel flatus. Vide Anecd. Bekk. Vol. I. p. 451. Jacobs. ad Apollon. Epigr. IV., ubi tamen Ruhnkenii coniecturam *νάμασσι* praeferendam duco, et ad Antipatr. Sid. Epigr. LXIII. v. 6. Conf. Euripid. fab. Phaeth. reliqq. Tom IX. p. 270. (ed. Matth.) et interprett. ad Virgil. II. 649. VI. 204. Etiam apud Nonnum est iis, quos supra attulimus, locis *ἄσσμα* anhelitus, qualis est hominum spiritum trahentium. Tum de graviore animae meatu dictum est. 15, 93. aliquis vino somnoque sepultus *εὐδεν ὑπνα-*

λέφ μυκτῆρι μεθυσφαλές ἄσσμα τιταίνων. poeta spiritum ipsum titubantem facit: contrarius est spiritus aequaliter means. (Conf. Plaut. Mil. glor. III. 2. 9.) 25, 534. draco cum iam defecisset, herbae cuiusdam ope ex torpore suscitatus ψυχραῖς γενύεσσι παλίμπυρον ἄσσμα τιταίνων cet. Pro vulgata scriptura παλίμπυρον Graefius scribi mavult παλίπυρον: sed verum vidit Lehrsius Q. ep. pag. 300. atque idem legitur 27, 295. — M. Ev. Io. E. 101. βιοσσόν ἄσσμα τιταίνει, spiritum vitalem praebet. 25, 261. πνεῦσον ἐμοὶ τεόν ἄσσμα θεόσσυτον. (Conf. Horat. C. IV. 6, 28. II. 17, 38.) 48, 136. Bacchus luctans cum Pallene sese simulat esse defessum: ἔκαμνε δολοπλόκον ἄσσμα τιταίνων, ὡς βροτός. 30, 64. Eurymedon, alter Cabirorum, instante Morrheo διὰ στομάτων βεβημένον (conf. M. Ev. Io. E. 19.) ἄσσμα τιταίνων γενέτην ἐκαλέσσατο φωνῆ. Quanto brevius et elegantius Homerus ἦυσε διαπρύσιον. De toto loco conf. II. XI. 750. seqq. 37, 629. μεταφρῶνον ἄσσματι βάλλον cet. Vid. 10, 406. 37, 293. Hom. II. XXIII. 765. Northm. et Wernick. ad Tryph. v. 76. — 33, 3. Bacchus furore captus, ταχύγουνος ἔσσυτο λούγιον ἄσσμα χένν ἑτερόφρονος οἰδματι λύσσης. Conf. 32, 127. 17, 68. — 25, 479. Serpens πολλάκις ἐλκυσθέντα παλευδίνητον οδίτην ἄσσμασιν ἐνδομύχοις πεφορημένον εἰς στόμα σύρων cet. ἐνδομύχα ἄσσματα sunt intus abdita, quae supra dicuntur πνοαὶ δόδωντων, infra βλοσυρὸν φύσημα γενεῖων. Pro πεφορημένος, quod in libris legitur, Koechly scripsit πεφοβημένος, quae emendatio sane quam palmaris est. Conf. 37, 272. Nec minus recte idem vir doctus ad 30, 251, ubi vulgata est scriptura: γνωτὸν ὄπωψ φεύγοντα φόβω πεφοβημένον Ἥρης, legendum esse monet aut δόλω (vid. v. 241.) πεφοβ. aut φόβω δεδονημένοι. hoc mihi magis etiam, quam illud probatur, conf. 28, 229. 44, 120. (124.): quamquam ne alterum quidem repudiandum est. — 1, 283. μύρααινα μετερχομένη δρακοντείης πόσον εὐνῆς ποιντοπόρων ἔφριξε θεμιάχον ἄσσμα δρακόντων. (Vid. Opp. Halieut. I. 554. — 579. Nicand. Thes. 826. seqq. Athen. I. VI. 312. 6.) 10, 15. οὔασι ταρβαλέοισι δεδεγμένους ἄσσμα δρακόντων, sibilum vel stridorem anguim. 2, 254. ἄσσμα συάν. Conf. Opp. Cyneget. III. 270. Ovid. Met. VIII. 286. Verum etiam silvarum stridorem ἄσσμα significat. 41, 48. εὐπετάλων ἀπὸ δένδρων ἄσσματι βομβήεντι μελίξεται ἔμπυρος ὕλη. — 2, 18. Τυφωεύς κερδαλέης δεδονημένος ἄσσμασι μολπῆς. Typhon Cadmo fistula canente dulcedine sonorum capitur. Conf. Euripid. Bacch. 130. Horat. C. III. 19, 19. Deinde multis locis ἄσσμα flatus ventorum est, velut 32, 157. ἄσσματι λαῖφος ἐλίξας — λάβρος ἀήτης. 13, 285. Σείριον ἄσσμασι λεπταλέοισι καταφύχονσιν ἀήται, Etesias poeta dicit. Vid. Hygin. Astron. IV. p. 430. — 3, 22. ἄσσμασιν ἠψόις ἐπεβόμβεε.. ἀήτης. 10, 182. ὀπισθοπόροιο χαίτης βότρυνες εἰλακόεντες ἐπ' ἀργυρέων θεόν (vid. Iacobs. ad Herod. Att. inscriptt. Triop. v. 24. et van Lennep. annot. ad Hesiod. scut. Hercul. v. 146.) ὤμων ἀπλεκέες, λιγυρῶ δὲ σιναιδύσσοντες ἀήτη ἄσσματι κουφίζοντο. Pro σιναιδ. Graef. scriptum vult σιναιδύσσοντες: cui consentiens Koechly cave, inquit, ne σιναιδύσσοντες defendas ex Arati Diosem. 1034. et Maneth. II. (1.) 5.: utroque enim loco αἰδύσσεν est scintillare, micare (confer. etiam Iacobs. ad Antipatr. Sid. Epigr. 73, 4.). Atque habet sane verbum αἰδύσσεν cum apud alios scriptores, tum apud Nonnum vim verbi transitivi, ita ut significet celeri motu agitare, vibrare, excitare. 4, 2. Ἐρμῆς πτερά κοῦφα αἰδύσσων. 1, 204. πτερόν Εὐρού Τυφωεύς αἰδύσσων. 44, 280. ἱμάσσην αἰδ. 27, 291. αἰγίδα. 35, 86. βοσίην. 45, 16. κύμβαλα. 39, 369. παλάμας. 28, 75. ἐλέφας προ-

βλήτα γένου αἰδύσσων. 44, 32. πόρδαλις γένου αἰδύσσουσα καὶ... ἐρωήν. 22, 49. οὐρήν (de quo loco vid. Koechlyi annot. critic.) 26, 325. ἴτυν γενείου. 1, 236. σέλας αἰδύσσων ἀνδρεῖνος. Conf. 8, 305. 14, 57. — 36, 297. φλόξ.. σέλας αἰδύσσουσα καπνῷ. 18, 260. Κάμπη λαίλαπας αἰδύσσουσα. 46, 117. Pentheus ἐκ ποδός αἰδύσσων ἕτερον πόδα cet. (Vid. Herm. ad Eurip. Bacch. 1162. et 924. Koechly ad Q. Smyrn. IV. 347.) ibid. 138. αἰδύσσοντα καλύπτρον. 44, 10. Δίρκη κυκλάδας αἰδύσσουσα ῥοὰς ὠρχήσατο. 39, 241. φώκη ἄπρουν νέκυν ἐν λαμῶν αἰδύσσουσα.. ἐτυμβεύσατο. 36, 232. ἵππος αἰδύσσων κόνιν ὀπλῆ. κόνιν Graefius emendando restituit pro vulgata scriptura γένυν. conf. Hom. II. XI. 535. XX. 501. — 38, 401. Πήγασος ὀπλῆ πόλον αἰδύσσων, i. e. quatiens. 1, 187. αἰδύσσων ὀφίων στρατόν. 33, 238. αἰδύσσων νύχιον ὑποκάριον Ἴον ἐρώτων. 30, 96. Ἡφαιστος πῦρ αἰδύσσων. 37, 79. ἀήτης πῦρ αἰδ. (conf. Hom. II. XXIII. 210.) 48, 689. νόον αἰδύσσουσα, mentem furore accendens. (conf. Bacchyl. reliqq. part. 27.) 38, 382. κτύπον αἰδύσσοντες ἀστέρες ἀπὸ λαμῶν ἐβαχχεύθησαν.. 43, 313. una aliqua ex Bassaridum grege βάρβαρον αἰδύσσουσα μέλος κορυβαντίδος ἤχους: insolentius dictum, inquit Graefius, fortasse quia caput furibunda iacat. melius dixisset, εὐάζουσα μέλος. Consentit ei Koechly: ego haereo dubius. Verbum εὐάζειν in Dionysiacis nusquam reperitur: in M. Ev. Io. semel (B. 112.): εὐάζω ἔτι Πάσχα. De voce εὐασμός vid. Ruhnken. ad Hermes. Eleg. v. 18. Compositum ἀνευάζω apud Nonnum frequens est et iungitur cum accusativo personae vel rei, quam ovantes celebrant. Conf. 1, 20. ἀνευάζω Βάκχον. adde 12, 152. 5, 109. 7, 95. 9, 204. 4, 33. M. Ev. Io. ε. 89. M. 79. — 27, 305. μέλος ἀείσει ἀνευάζων ὑἷα Θυώρης. 2, 635. νίκην Διὸς βρυχημίῳ ἀνευάζων. itemque 40, 248. — 40, 99. Βάκχαι ἀμφαλάζων — Διούσου δῆρον ἀνευάζουσα. 16, 333. ἀνευάζει γάμιον μέλεσσι. 48, 200. ὑμέναιον ἀνευάζων. 40, 274. 280. κῶμόν τι ἀνευάζ. M. Ev. Io. Δ. 108. μυστιπόλῳ τόπερ ἴσμεν ἀνευάζοντες ἰωῆ. Apparet, ἀνευάζειν apud Nonnum significare, ovantem celebrare aliquid aut laetiore animo atque voce aliquid efferre. Itaque etsi nemo facile negaverit, posse μέλος εὐάζειν dici, tamen, cum Nonnus κτύπον ἀπὸ λαμῶν αἰδύσσειν ausus sit dicere, quidni dixerit μέλος βάρβαρον αἰδύσσειν? — 43, 346. Βάκχη πλοκάμους βαλίησι συναἰδύσσουσα θυέλλαις. 395. Αἰγαίου ῥέεθρα συναἰδύσσοντες ἀέλλη Ἴονίης κενεῶνες ἐμαστιζόντο θαλάσσης. Idemque dici potest de verbis compositis ἐπαἰδύσσω 2, 322. 11, 247. 12, 281. 14, 340. 16, 147. 29, 86. 32, 120. et καταἰδύσσω. 47, 609. Ex omnibus enim his locis colligitur, αἰδύσσειν apud Nonnum verbum esse transitivum, ut non iniuria Graefius in eo loco, a quo digressi sumus (10, 182.), offenderit. Contra idem vir doctus 21, 150., ubi legitur: εἰς φόβον αἰσσοῦσά τινας, cum apud Nonnum αἰσσειν neutrius verbi significationem teneat, αἰδύσσουσα repositum mavult: quae verba non raro confundi docet Herm. ad Orph. Argon. 972. Veruntamen, quod Graefius συναἰσσοῦτες ἀήτη coniecit, si eos, quibus αἰσσειν apud Nonnum reperitur, locos oculis perlustraveris (conf. 1, 23. 2, 405. 5, 238. 11, 215. 12, 115. 15, 27. 82. 22, 117. 25, 513. 36, 176. 37, 180. 256. 42, 141. 45, 62. 166. 235.), facile senties, locutionem βόστρυχες λιγυρῶν συναἰσσοῦτες ἀήτη, novitate quadam suspicionem movere. Multo planius poeta locutus est 15, 229., qui locus huius est simillimus: βότρυν ὀπισθοπόροιο κόμης ἐλέλιξεν ἀήτης κουφίζων ἐκάτερθεν cet. Conf. etiam 16, 17. seqq. — De verbo τιταίνειν alias.

v. 114. sqq. Τέκταφος ἀυάλεος ψαφαρῶ χροί cet. Recte Graefius (vid. Koechlyi comment. crit. p. 107.) hunc versum, qui olim collocatus erat post versum 103., huc transtulit. ἀυάλεος aridus, macer, hoc uno loco apud Nonnum reperitur. ψαφαρός squalidus. 4, 364. χαίτη ψαφαρή. Pari modo Rufin. Epigr. 37, v. 5. κόμη, ubi vid. Jacobs. annot. Apud Euphorionem (p. 53.) Meinekius ψαφαρήν Σαλαμίνα explicat asperam et confragosam. — De voce χροίς dixi Melet. part. IV. p. 6. seqq. — νεκρός ἐχέφρων ἔμπυρος ἀπιεύστοισιν ὁμοίος, homo miserrimus spirabat quidem, sed exanimi similior erat, quam animanti. Apud Homerum ἐχέφρων est prudens, sollers, Nonnus non modo callidos et peritos, sed etiam eos, in quibus vis quaedam animi atque rationis cernitur, ἐχέφρονας dicit. Hoc loco Tectaphus νεκρός ἐχέφρων more oxymori dicitur. Conf. M. Ev. Io. T. 55.: ὅπη νέκυς (Christus scil.) ἦεν ἐχέφρων. Plura de hac voce afferam ad v. 65. — ἔμπυρος ἀπιεύστοισιν. Alterum alteri e regione oppositum est. 35, 46. ἀπυρος οἴστρος ἔχει με τὸν ἔμπυρον, extinctae puellae desiderio ego vivus teneor. 26, 346. ἀπυρον ἀσκήσαντες εἰς ἔμπυρον, poeta narrat, apud Aethiopes belli ducem ad terrorem hostibus incutiendum emortui equi caput suo capiti impositum gestare atque humana voce hinnitum imitari. — 35, 47. χεῖλα (extinctae puellae) ταῦτα γενέσθω ἔμπυρα. 25, 540. βοτάνη (Διὸς ἀνδρὸς) ἔμπυρον ἐψύχωσε δέμιας παλινκαυθεῖ νεκρῶ· haec est enim scriptura vulgata, quam Graefius retinuit, respuit Koechly coniciens ἀπυρον ἐψ. δέμ. παλ. κέντρον. Fortasse ἔμπυρον defendi potest. Conf. M. Ev. Io. M. 41. Δάξαρον, ὃν παλινγοσον ἀναστήσας ἀπὸ νεκρῶν ἔμπυρον ἐψύχωσε. adde 41, 57. utroque loco ἔμπυρον per prolepsin dictum videtur. 36, 184. Bacchae proeliantes idem faciunt, quod Phidalia fertur fecisse. Vide Jacobs. ad Epigr. ἀδέσπ. 216. et Tzetz. historr. var. Chil. v. 939.): καὶ νέκυς ἐν χροί κείτο τυτεῖς ζῶντι βελέμινω (serpente scil.), ἀπυρος ἀμφιπέπων βέλος ἔμπυρον. 5, 333. Ἀκταίων ἔμπυρ., spirans vel vivus. 2, 631. Typhonem devictum νέκυν ἔμπυρον (vid. Jacobs. ad Epigr. ἀδέσπ. 84 b. 8.) κερομένω. 48, 589. φυτὸν ἔμπυρον εἶχον Ἀμυκλαίης ὑακίνθου. 45, 138. navis piraticae, qua Bacchus vehebatur, κάλωες εἰς ἔμπυρα νῆα δρακόντων ἐμορφώθησαν. 10, 204. Mercurii ταρασὰ πεδάλων ἔμπυρα dicuntur: ipsa enim vigent. M. Ev. Io. T. 17. Πέτρος ὡς ἔχει ἔμπυρος ἀνδρῶν ἐκ μεγάροιο, alacriter domo se proripuit. 47, 13. Ἴλισσός ἐλέλιξε περὶ πτόλιν ἔμπυρον ὕδωρ. Ilissum eximia laude ornavit Plat. Phaedr. p. 230. Ara Musarum Ilissidum commemoratur Pausan. I. 196. unde 41, 223. Beroen poeta vult aquas ex Castalia fonte aut ex Ilisso flumine Musis grato haustas potare. 25, 265. ἔμπυρον ἔγγος ἔχων καὶ ἀσπίδα πατρός Ὀμήρου. Sententia est: instrue me arte homerica ad canendum bellum Indicum, itaque ἔγγος spirans vocatur. Inde 20, 332. ἀυλόος Ἀθήνης, 2, 21. δόναξ, fistula 1, 41. δονάκων (arundinis) ἠχώ. 3, 235. δόναξ Κορυβαντίδος Ἰθῆς ἔμπυρος. Horat. C. III. 11, 3. testudinem dicit loquacem. 42, 389. ἔμπυρον ἴαχε φωνήν. Ambrosia enim in vitem mutata usum linguae non amisit. M. Ev. Io. M. 189. ἔμπυρον βιοσσόα χεῦματα φωνῆς. 19, 318. Apollo cutem Marsyae detractam ἔμπυρον ἀσκὸν εἴδηχε. 25, 179. ἀήρ ἔμπυρος utrum sit spirabilis an animans aer, dubito. 20, 275. ἔμπυρον κέρας οἴνου ἠδυπότοιο. At requiritur, quod significet redolens. Itaque Kochius pro ἔμπυρον de coniectura dedit ἔμπλεον eumque secutus est Koechly. Conf. 13, 469. 47, 57. — Quae leguntur 4, 291. ἔμπυρα Πύθιος ἀζων κύκλον ἐπ' αὐτοβόητον εἴσεπισε κοιλάδι φωνῆ, ea et

supra et Melet. part. V. p. 10. attigi. In libris legebatur *ἄμπνοα*. Falkenburgius scripsit *ἐμπνοα* eumque secutus est Graefius: Koechly autem, quia in exemplo supra syllabam *πνοα* scriptum erat *φρονα*, *ἐμφρονα* reposuit. Lehrsius denique (Quaest. epic. p. 282.) pro *κύκλον ἐπ'* scribi iussit *κυκλίσεν*, quod idem reperitur 13, 133. Epitheton enim *αὐτοβόητος* cum voce *ἄζων* iungendum est. — *ἄπνευστος* vox est homerica. Hoc loco *ἄπνευστοι* sunt exanimis. 30, 167. eiusdem Tectaphi *χεύεα* dicuntur *ἄπνευστα*, aegre ac vixdum spirantia. 15, 268. ubi Bacchus Nicaeae arcui et pharetrae invidet, *ζῆλον*, inquit, *ἔχω τόξοιο καὶ ἀπνεύστοιο φαρέτρης*, pharetram dicit sensus expertem, inanimam. M. Ev. Io. A. 121. *βαπτίζεν ἀπύροισι καὶ ἀπνεύστοισι λοστροῖς*. Ex Evangelii verbis intelligitur, quid h. l. valeat vox *ἄπνευστος*.

v. 116. *ἐκ χροός ἀζαλέοιο δυσώδεις ἔπνεον αἶθραι*. *ἀζαλέος* vox homerica. 37, 9. *ἀζαλέην ἐκέλευσεν ἄρειν ὄρεσίτροφον ὕλην*, uti apud Homerum Odys. IX. 233. *ἄχθος ὕλης ἀζαλέης φέρε*. M. Ev. Io. O. 23. *ἀζαλέος κόγυμβος*, palmes succi expers vel aridus. 37, 507. *ἀζαλέοι ἱμάντες*, lora dura (vid. Jacobs. ad Maced. Epigr. 12, 3.) 23, 277. *Νηιάς ἔναϊεν Ἄκεσίτην* (fluvium) *ἀζαλέοις μελέεσσεν* (conf. Hom. II. XXI. 350. sqq.), ambusta enim evasit ex Hydaspes, quem Bacchus ignibus iniectis exusserat. 25, 530. *ἀζαλέω μυκτῆρι*. 43, 32. *ἀζαλέοις χεῖλεσι*. 2, 491. *ἀζαλέος* opponitur *ἰκμίω*. 42, 330. *ἀζαλέη αἴθρου δίαφη*, siti torrente fauces. — *δυσώδεις αἶθραι*. Corpus enim Tectaphi exhalabat foetorem, qualis cadaverum solet esse. 42, 398. *δέρματα φωκῶν πνεύοντα δυσώδεα πόντιον*. Hom. Odys. IV. 406. *πικρὸν ἀποπνείουσαι* (φῶκαι) *ἄλός ὄδυμν*. Uti hoc loco *δυσώδεις*, ita 18, 100. *δυσώδεις ἔπνεον αἶθραι*. —

v. 117. *φυλάκων στρατός*. Notum est, vocem *στρατός* saepe multitudinem ac turbam significare. Conf. Bachm. ad Lycophr. v. 862. Ellendt. Lexic. Sophocl. s. h. v. Nonnus I, 229. *στρατὸν αἰόλον* dixit sidera. 187. *ὄφίων*. 48, 84. *Γιγάντων*, simili modo Horat. C. II. 19, 22.: *cohors Gigantum*. 28, 287. Graefius pro depravata scriptura *στατὸν* reposuit *στρατὸν*. Verba sunt: *ἀνδρείκων στρατὸν ἄκρον ἀκαμπέα ποσσὶν ὀδευίων*. *ἀκαμπέα* dictum puto per prolepsin. Imitatus est Nonnus Homerum II. XX. 230. *ἄκρον ἐπ' ἀνδρείκων καρπὸν δέον οὐδὲ κατέκλων*. Koechly etiam propter vers. 290. dubitat, num recte emendaverit Graefius. Equidem cum *acies instructa* saepe cum segete horrentium aristarum comparetur, in voce *στρατός* non adeo offendo.

v. 118. sqq. *ὄν τότε κερδαλέη θυγάτηρ ἀπατήνορι μύθῳ ἤπαφεν*. *κερδαλέον* Homerus hominem dicit non tam lucri studiosum, quam prudentem atque callidum, idemque epitheton adiicit vocibus *νοήματα* et *βουλή*. Etiam Nonnus filiam Tectaphi *κερδαλέην* i. e. astutam et sollertem vocat. 30, 153. *δίξο βουλήν κερδαλέην*. 37, 350. *μεμνημένος κερδαλέων πατρός μύθων*; utroque loco vox *κερδαλέος* idem fere valet, quod utilis. 8, 353. *Ἥρη κερδαλέη* est fraudulenta. 113. *Ἀπάτη κερδαλέη*. 124. *δολίη*. 126. *δολόμητις*, *δολοπλανής* dea vocatur. Conf. 36, 45. *ψεύδει κερδαλέω κεράσας θελξίφρονα Πειθῶ*. 43, 246. *γέρων*, Proteus. 8, 38. *φρενὶ κερδαλέη σκολέην ἐφράσσατο βουλήν*. 37, 195. *μήτις*. 1, 485. *ἰωή*. 2, 18. *μιολπή*, fallax. 4, 68. *κερδαλέω ζωστήρι δολοφράδμων Ἀφροδίτη*. 6, 170. *γύψω κερδαλέη χμισθέντες*, (Vide Köhler. comment. p. 14.) M. Ev. Io. N. 83. *πέτρην κερδαλέην ἐμέθεν καδύπερθεν αἰείρας*, locutio ex hebraicis petita significat, insidias struit, ut me opprimat. 20, 192., ubi Iris Martis personam eiusque armaturam induit, pro *κερδαλέω θώρηκι* Marcellus coniecit *σμερδαλέω*: idque

Koehly amplexus est. *σμερδαλέος* apud Nonnum reperitur 1, 244. *σμερδαλέη* μορφή *γίγαντος*. 8, 46. *σμερδαλέος* στοματίτσου. 28, 268. *σμερδαλέαις* γλώσσαις. 9, 196. *γενύεσσιν*. 11, 88. *σμερδαλέη* δράκοντος κεραίη. 9, 177. *σμερδαλέου* λέοντα. Ab Homero II. II. 309. *δράκων* vocatur *σμερδαλέος*. Nec dubium est, quin, ut apud Homerum *ἀορτήρ*, *ἀσπίς*, *χαλκός*, *σάκος*, ita *δῶρηξ* commode *σμερδαλέος* dici possit. Verum cum subsequenti versu, ut 13, 160. *δῶρηξ* *αἰμαλέος* nominetur, mea quidem opinione aut utroque loco idem epitheton ponendum aut nihil mutandum est. 20. v. 194. pro *κερδαλέη* Graefius *κερδαλέην* scripsit, sed recte Koehly ex cod. Monac. restituit nominativum. — *ἀπατήνορα* Tryph. v. 137. equum ligneum *ἀπατήνορα* *δεῖς* τέχνην dixit. Nonnus eadem voce usus est etiam M. Ev. Io. Θ. 130. *ἀπατήνορα* *μύθον* *ἰάλλει*. — *ἦπαφεν*. homericas huius verbi formas constat esse *ἀπάφοιτο* Od. XXIII. 216. et *ἐξαπάφισεν* h. in Apoll. 376. Apud Nonnum *ἦπαφε* reperitur 5, 512. 8, 357. 22, 75. 48, 119. *ἀπάφισε* 8, 129. 45, 120.

v. 119. *ἰκεσίην βαρύστονον ἰάχε φωνήν* — *νύμφη*. Vox *ἰκέσιος* fere a tragicis usurpata est. Graefius scripturam vulgatam *ἰκεσίη* non impugnat: scriptum tamen mavult *ἰκεσίης* vel *ἰκεσίην*, quod Koehly recepit. Conf. 24, 9. *μύθον ἀναβλύζων ἰκετήσιον*. M. Ev. Io. Ο. 64. *ἰκεσίῳ* τὰ μύθῳ. Praeterea *ἰκέσιος* invenitur 13, 13. *χεῖλεσιν ἰκεσίῳ* προσπύξατο πόδας τινός. 7, 24. *ἰκεσίης ὄρεγων κεχαλασμένον ὄλκον* ὑπὲρ τῆς *Διῶν* (de Aeone dixi comment. de Beroe pag. 19. Vid. ad h. l. Köhler. comment. p. 14.). 15, 202. *εἰς πέδον ἰκεσίῳ* *καφελομένῳ* *καρήνου*. M. Ev. Io. Δ. 103. *ἰκέσιον γόνυ κλείοντες*. 17, 386. *ἰκεσίης* *ἐλαίης* *θαλλόν*. (Conf. Soph. Oed. R. v. 3.) Denique 18, 18. 24, 22. *Διὸς ἰκεσίῳ*, quem Homerus *ἰκετήσιον* vocat. Vid. Krahi comment. de fixis, quae dicuntur, deorum et heroum epithetis. Regiomont. 1852. pag. 15. — *βαρύστονον*, ut M. Ev. Io. Δ. 74.: utroque loco significat graviter gemens. Koehly scribi mavult *βαρύστονος*. Res est levior: sed etiam in hoc genere acumen viri doctissimi cernitur. Nam si, de qua re vix potest dubitari, *ἰκεσίην* legendum, nominativus *βαρύστονος* restituendus est. Omnibus enim locis, quibus *ἰάχεν φωνήν*, *αὐδήν*, *ἦχώ* Nonnus dixit, his nominibus non addidit, nisi unum epitheton. Verbi *ἰάχεν* praeter praesens, imperfectum et participium praes. non aliud tempus apud Homerum reperitur. *ἰάχῃ* est in h. ad Cerer. v. 20.: *ὄρῃα* . . *ἰάχῃ* . . *φωνῇ*. Ponitur autem id verbum apud eundem poetam aut nude aut adiectis vocibus *σμερδαλέα*, *μέγα* sive *μεγάλα* atque usurpatur de bellico clamore, de lamentatione lugentium, de stridore nervorum, de strepitu undarum, de flammaram crepitu, de sonitu tubarum. Nonnus nude *ἰάχεν* posuit 4, 215. 25, 339. 27, 260. 35, 278. 42, 99. 46, 31. M. Ev. Io. Δ. 221. Δ. 14, Ξ. 14. 19. Σ. 163. Adiectus est datus eius personae vel rei, ad quam conversus aliquis verba facit vel clamat. 4, 392. *ἀτυζομένῳ* τινί. 20, 396. *Λυκοόργῳ*. 23, 163. *γνωτῷ*. 45, 219. *μαχηταῖς*. 33, 324. *κύματι* *κωφῷ*. M. Ev. Io. Τ. 17. *λαῶ*. Tum adiungitur verbo *ἰάχεν* accusativus vv. *ἔπος φωνῇ* *αὐδή* sine ullo epitheto, velut M. Ev. Io. Α. 94. *ἔπος*. Β. 84. Δ. 121. 139. *φωνήν*: plerumque autem additum est unum aliquod adiectivum his ipsis nominibus, ut 1, 92. 44, 123. 253. *τοῖον ἔπος*. 2, 208. 31, 311. *πολύτροπον ἰάχε φωνήν*, vel ut hoc loco *ἰκεσίην φωνήν*. 27, 116. *λαοσσόν* (conf. 4, 492. *ἰάχε* *λαοσσός* *δαίμων*). 31, 135. *ἀπατήλιον*. 16, 230. *φιλοκέρτομον*. 14, 273. *βροτέην φωνήν* *πάλιν ἰάχε* *λίξος* (Niobe in saxum mutata). M. Ev.

Io. Δ. 80. ἐγγύμιον. I. 137. ἐλευθερον. 3, 325. 11, 355. παρήγορον. 7, 285. 15, 314. δυεμίμερον. M. Ev. Io. H. 10. ὁμόφρον. Δ. 239. μίαν αὐδὴν. Δ. 83. θεόσσυτον. Φ. 83. et 7, 71. Ψηφύρον. 48, 350. Ψεμμαχον. 47, 26. Βάκχη Μυρδοῦνῃ σύνδρομος κούρη δίφροον ἴαχεν ἀρμονίην. *Dativus autem ipsius vocis adiectus est.* M. Ev. Io. Δ. 133. ἴαχεν ἠΰαδι φωνῆ. Σ. 41. ἀμοιβαίῃ τινὶ μύσῳ. Θ. 82. πολυγλώσσῳ. 48, 488. ἔπος ἴαχε λυσσαάδι φωνῆ. 31, 31. δολόφρον. 27, 551. σημάντορι φωνῆ. *Saepe epitheton subiecto est additum, ut* 8, 284. τοῖα ἀχρυμένη ἴαχεν Ἦρη. 4, 215. φιλοκέρτομος ἴαχε Μῆνη. 27, 260. ἴαχε Βάκχη σοι μέλος ἐντύουσα. 34, 314. ἴαχεν ἠδέϊ μύσῳ μελίχον ἔπος χέων. *Adde* 23, 163. 24, 8. 44, 31. *Apparet, recte Koechlyum vidisse, scribendum esse βαρύστονος.* *Nec vero homines solum ἴαχουσι, sed etiam bestiae, velut* 3, 102. φιλοκέρτομον ἴαχε φωνῆν *cornix, quam tamen poeta humana voce loquentem facit: sed* 47, 227. canis Erigones πένθειμον ἴαχε. 44, 31. φοικαλέαι ἴαχισσαν ἐν οὖρεσι λυσσαάδες ἀρκτοι. *Aoristus enim ἴαχισσα frequens est apud Nonnum.* *Conf.* 5, 386. 20, 396. 22, 239. 23, 163. 24, 8. 28, 23. 37, 551. 45, 43. 151. M. Ev. Io. H. 82. P. 7. Σ. 41. *ac sedecim locis ἀντιάχισσε, tribus ἀντίαχε, undecim ἀνίαχε reperitur, ἀντίαχισσε nusquam, cum metrum adversetur.* *Iam vero verbum ἴαχεν transfertur ad res sonitum edentes, ut latini quoque scriptores ripas montes parietes dicunt clamare.* 2, 400. ὕλη ἴαχεν. 33, 97. ἀβρόν ἀγαλμα ἴαχεν, *signum latice percussum resonuit.* 20, 300. σύργε ἴαχε μέλος. 27, 227. ὄυθμόν Φρύγα. 39, 128. καναχήν ὁμόδοπον ἀγέστρατος ἴαχε σύργε (*conf. Soph. Trach. 649. ubi hodie ἀχῶν i. e. ἠχῶν legitur.*) 45, 43. αὐλός τρητοῖσι πόροις ἴαχισσε κεραστής. *Cunaeus (animadv. p. 166.) offensus voce κεραστής (de accentu et etymo vocis conf. interpret. ad Orph. reliqq. partic. 28, 13.) acerbe in Nonnum invehitur.* *Atque hoc uno loco αὐλός a Nonno κεραστής nominatur.* 48, 775. est εὐκέρσας. 43, 71. κερόεις αὐλός: *de quo epitheto vid. annot. Jacobs. ad Epigr. Satyr. Thyill. 7, 3.: λαιτῶ κερόεντι.* *Ignoro, cur Nonnus hoc loco αὐλόν appellarit κεραστήν: nec tamen inventum ab eo nomen aut inscite poetam locutum arbitror.* *Utrum ad formam an ad materiam nomen spectet, mihi non liquet.* 28, 42. ἴαχε ὄπτρα Εὐία. 45, 37. *in libris erat: ἀμφὶ δὲ πηγαί ἴαχον.* *Graefius censuit legendum esse πέτραι: quod recepit Koechly. Recte: conf. 48, 789. πέτραι δ' ἀντιάχισσαν.* 36, 127. τίς πάλεν Ἴναχος ἄλλος ἐὼν πόλεν ἴαχεν Ἦρη: *haec est vulgata scriptura: Graefius de coniectura dedit: ἄλλος δ' σὴν πόλεν ἴαχεν Ἦρη.* *Koechly autem expulsa voce ἴαχεν, quae Graefium transversum egerit, scribi iubet ἐὼν πόλεν ὤπασεν Ἦρη.* *De re vid. Pausan. Corinth. cp. 15, 5. Ezech. Spanh. annot. ad Callim. h. in Del. v. 74.* *Ut vero Callimachus ἐπεὶ λάχεν Ἴναχον Ἦρη, ita Nonnus eius vestigia premens 47, 474. dixit: καὶ εἰ λάχεν Ἴναχον Ἦρη.* *Qui fieri potuerit, ut librarii ἴαχεν et ὤπασεν confunderent, miror.* *Mihi in mentem venit: τίς πάλεν Ἴναχος ἄλλος ἐὼν δίκασε πόλεν Ἦρη.* *De forma πόλις confer. 41, 398. 26, 38. 39, 356. 35, 6. M. Ev. Io. Δ. 235.*

v. 120. σεισαμένη δολόεντα νεητόκος νύμφη. *De verbo σεῖω vel σεῖσθαι, excutere (conf. Wernick. ad Tryph. v. 366.) alias agam.* *νεητόκος, quae modo reperit, dictum est, ut νεηγηνής, νεηθαλής.* 25, 552. Κυβέλη νεητ. 48, 803. νεητόκε μητηρ.